

**NA POČÁTKU BYLO SLOVO,
NE VÝKLAD**

OBŽALoba – VAROVÁNÍ – OBJASNĚNÍ

Ewald Frank

OBSAH

Tak ten podvod začal	5
Všechno zkuste	10
Proč? Proč?	11
Co je opravdu svaté?	14
K reflexi	16
Bůh se projevuje	17
Jeden sedí na trůnu!	21
Vyšlo od Boha	23
„JÁ postavím Svoji Církev“	26
Někdo to musí říci	28
To jméno ve Starém a Novém Zákoně	30
Veliké odpadnutí	32
Výzva	35
Co je hodnověrné?	37
Čas je blízko	40
Hle, přijdu brzy!	45
Závěr	47

NA POČÁTKU BYLO SLOVO, NE VÝKLAD OBŽALoba – VAROVÁNÍ – OBJASNĚNÍ

Vynecháme obvyklý úvod a přejdeme hned k věci. Co se týče posuzování a správného rozhodování o všech biblických záležitostech – ať učení nebo praxe – , o nichž se vedou diskuse, Bůh již ve Svém Slově rozhodl, co platí. V tomto pojednání je proto užito jen to neúplatné, nepomíjející Slovo Boží, **tak jak je napsáno v Bibli**, které také bude v „posledním dni“ při „konečném soudu“, užito k definitivnímu rozsudku. Tak jako u vyšetřujícího soudu bude nyní vznesena obžaloba a dáno varování před Božím soudem.

Obžaloba je vedena proti pokračujícímu náboženskému podvodu. Jak uvidíme, lidstvo je ohledně Boha a náboženství neustále obelháváno a podváděno. Kdyby byla šance změnit naše věčné určení po smrti, nikdo by si s touto obžalobou námahu nepřidělával. Ale je psáno: „...*jako je uloženo lidem jednou umřítí, a potom bude soud...*“ (Židům 9:27)

Obžaloba není namířena proti neznámému pachateli, nýbrž v první řadě proti veškerému duchovenstvu na celé Zemi. Lidsky řečeno, mohou zde být uplatněny polehčující okolnosti, protože všichni jsme se narodili jako podvedení do tradičního bludu. Avšak z Božího pohledu není pro nikoho omluva, protože On nám zanechal **Bibli** jako platnou směrnicí. Tak praví Pán Ježíš: „*Já světlo přišel jsem na svět, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal ve tmě. A slyšel-li by kdo slova má, a nevěřil by, já ho nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych spasil svět. Kdo mnou pohrdá, a nepřijímá slov mých, má, kdo by jej soudil. Slova, která jsem mluvil, ta jej budou soudit v nejposlednější den.*“ (Jan 12:46-48)

Všichni studují Písmo svaté, ale na základě vlastního náhledu docházejí k různým výsledkům. Bádání a studování nestačí; to dělá veškeré duchovenstvo. Začíná to teprve osobním prožitím spásy s Ježíšem Kristem a Jeho následováním. ON přece je tím ústředním bodem celého Božího zjevení, v NĚM jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání (Koloským 2:2-3). Proto je psáno: „*Ptejte se na písma; nebo vy se domníváte v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně. Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli.*“ (Jan 5:39-40)

Je též zásadně nepřípustné, posuzovat biblická témata z vlastního stanoviska. Každý se bude muset postavit před Boží soud. Dnes a v posledním dni ten nejvyšší Soudce vyřkne rozsudek jen na **základě Svého Slova**. Apoštol Pavel píše: „*Všichni přece staneme před soudnou stolicí Boží.*“ (Římanům 14:10) V dopise Korintským ještě jednou zdůrazňuje: „*Proto také usilujeme bud' v těle pohostinu jsouce, bud' to z těla se berouce, jemu se líbiti. Všichni zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou.*“ (2. Korintským 5:9-10) Ten konečný soud je jasně popsán ve Zjevení 20 od 11. verše.

Nyní se jedná o to, aby všichni, kteří se odvolávají na Boha, **jako měřítko použili biblická učení a praxi z dob apoštolů a neupírali jim platnost.** Po vzkříšení učil Pán Svě učeďníky po čtyřicet dnů, dokud nebyl vzat do nebe (Lukáš 24:50-51). Až potom přikázal Svým vyvoleným apoštolům, kterým se prokázal jako živý (Skutky 1:1-3), **učit všechny národy a zachovávat to, co jim přikázal** (Matouš 28:20). To se stalo a děje se tak skrze pravé Boží služebníky od prvního Petrova kázání o Letnicích a ještě ti poslední **budou učit totěť a jednat stejně.** Tak se plní slovo proroka Izaiáše: „*Synové pak tvoji všichni vyučení budou od Pána, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji*“ (54:13) Na tato slova se Pán v Janově evangeliu odvolával: „*Psáno je v prorocích: A budou všichni učeni od Boha. Proto každý, kdo slyšel od Otce, a naučil se, jde ke mně.*“ (Jan 6:45)

Obžaloba se vztahuje na všechny, kteří mění původní Boží Slovo jak je napsané v Bibli a učení falšují. Ta Boží zvěst musí být lidstvu nyní ještě jednou jasně a pravdivě zvěstována v originále. Je žalostné, že všichni učenci Písma a celý náboženský svěť jde vlastními cestami, mluví o spáse, ale po cestě spásy, jak byla udána v původním křesťanství, už vůbec nejdu.

Během své více než čtyřicetileté kazatelské služby, která mne zavedla do více než 130 zemí a také skoro do všech konfesí a náboženských společenství na Zemi, jsem byl obeznámen s tím, co se v dnešním náboženském svěť děje. Ekumenický duch všude vypuzuje příslušné náboženské duchy a ta společenství pozvolna uvádí do „multikulturního systému“, do „světového společenství států“, kde je místo pro všechny. Tak se například takzvané „apoštolské vyznání víry“, přesněji řečeno „nicejsko-čaríhradské vyznání víry“, které bylo zformulováno až teprve roku 325 a 381, stalo víceméně všeobecnou normou pro většinu společenství víry. Mezi jiným je tam řečeno: „Věřím v jedinou svatou katolickou náboženskou instituci, a v to společenství svatých...“ Jedno dvanáctibodové vyznání víry mi bylo předloženo ve sboru plného evangelia na Dálném východě. V 9. bodě je ten zmíněný odstavec. Něco podobného jsem nedávno zažil v jednom hlavním městě střední Ameriky, kde mě prezident tamních letničních sborů chtěl přimět k podpisu jejich „vyznání víry“ ještě před hotelem. Jen až poté by mi mohly být otevřeny dveře k přednáškám v zemi. Ale již kvůli prvnímu paragrafu bych to nemohl s dobrým svědomím podepsat. Dík Bohu, který mysl tohoto muže změnil, a ty dveře otevřel.

Co mne při mých misijních cestách v posledním čase rovněž hluboce zasáhlo, je rozšíření praxe, kdy se modlitby uzavírají formulí „ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého“. Nadto je skutečně zarážející, jestliže je postupně vyměřen stejný čas chvále Otce, potom Syna a nakonec Ducha svatého, protože, jak zní to odůvodnění, „všichni tři“ jsou hodni stejné úcty a vzývání. Když je pak ještě řečeno: „Nyní potleskem přivítáme obzvláště osobu Ducha svatého a pozdravme ‚dobrý večer, Duchu svatý‘!“, tak to zachází hodně daleko; to už je rouhání!

Co pro tyto lidi ještě znamená ten opravdový apoštolský způsob: „*Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, který požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských věcech v Kristu*“ (Efezským 1:3 aj.)? I při závěrečné modlitbě se skoro všude užívá jen **jedné** formulace: „*Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží a společenství Ducha svatého buď s vámi všemi!*“ Kdo si přečte Pavlovy dopisy, vidí, že on ani nepomyslel na zavádění nějaké normy nebo formule, neboť každý dopis má jiný závěr. Dopis Římanům má dokonce dva a každý je jiný: „*Bůh pak pokoje buď se všemi vámi. Amen*“ (15:33) „*Tomu samému moudrému Bohu sláva skrze Ježíše Krista na věky. Amen.*“ (16:27) Poslední řádky poslední knihy Bible končí slovy: „*Milost Pána našeho Ježíše Krista se všemi vámi. Amen.*“ (Zj 22:21) Proč by někdo měl zavádět stanovenou formu a nedovolit Duchu svatému, aby mohl svobodně vést?

Takové zážitky a mnoho jiného byly popudem pro toto pojednání, které by mělo být zároveň výzvou a varováním. Co je skutečně napsáno v Písmu svatém a co se do něho vkládá a pak se z něho vykládá? Co apoštolové opravdu praktikovali a co je jim připisováno? Na to se můžeme ptát a nechat si to objasnit! Co je Slovo Boží a co je výklad?

Tak ten podvod začal

První lidé, v nichž jsme byli všichni reprezentováni, padli do hříchu, protože poslechli nepřítele, který Evě to slovo překroutil, a tak na Zemi zplodil první lež. To je všeobecně známo. My všichni prožíváme stejný osud a neobstáli jsme v pokušení. Všichni jsme se na tento svět narodili tělesným zplozením, jak se to stalo pádem do hříchu. Smrt tedy pronikla k nám všem.

I po dokonání spasení nepřítel těm lehkomyšlným věřícím Slovo Boží stále překrucuje a své náboženské lži učinil hodnověrnými. Původní Církev setrvala v čistém Božím učení jen po krátký čas. Vyznání: „*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest...*“ (Efezským 4:5) padělatelé brzy odsunuli do zapomenutí. S falešnými učiteli a jejich nebiblickými učenými pocházejícími od démonů (1.Tim.4), se musel střetávat zejména Pavel. Předpověděl, že v Církvi vystoupí muži a přednesou bludná učení. To se stalo i přesto, že zvěstoval celou radu Boží a ve sborech byli pod vedením Ducha svatého ustanoveni představení (Skutky 20:24-32). On a jiní apoštolové varovali před těmi, kdo způsobují roztržky a odbočují od pravého učení.

Vrací se to do zahrady Eden. Tam to všechno začalo. Bůh ten Pán jasně řekl, ano, varoval: „*...ale ze stromu poznání dobrého a zlého nesmíš jíst; neboť pokud z něho budeš jíst, smrtí umřeš.*“ (1. Mojžíšova 2:17) A Bůh vždy míní, co říká a říká, co míní. Nepřítel to překrucuje a obrací v otázku a říká: „*Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?*“ a: „*Určitě nezemřete smrtí! Otevrou se*

vám oči, budete moudří...“ Ano, a když se to stalo, oči se jim opravdu otevřely (1. Mojžíšova 3:1-7). Ale kvůli pádu do hříchu stáli před Bohem oddělení a nazí. Fíkový list k zakrytí jejich hanby nepostačil; fíkový list náboženství nepostačí ani dnes tomu, kdo by se snažil přikrýt hanbu nahoty Církve z pádu do hříchu.

Nepřítel vždy přichází velice nábožně jako anděl světla (2. Korintským 11) a s tím „je psáno!“ Inspirováno je obojí: to správné i to falešné. To pravé, pocházející z Ducha Božího, se vždy prokáže jako pravda, neboť: „...*ale Duchem svatým puze*ni byvše, *mluvili svatí Boží lidé*.“ (2. Petra 1:20-21)

Jako výstraha je psáno: „*Duch pak světla praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry poslouchající duchů bludných a učení d'ábelských*.“ (1.Tim.4:1)

„*Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele, a odvrátí uši od pravdy, a k básním se obrátí*.“ (2.Tim.4:3-4)

„*Bývali pak i falešní proroci v lidu, jako i mezi vámi budou falešní učitelé, kteří uvedou sekty zatracení, i toho Pána, který je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí*.“ (2. Petra 2:1)

Musíme se ptát všech zvěstovatelů, jestli káží nějakou „křesťanskou zvěst“, nebo **zvěst Kristovu**. Každý, lhotejno zda káže nebo píše, se musí sám zkusit a nechat se zkusit, jestli podává správné nebo falešné učení. Nestačí být upřímný, to jsou svým způsobem všichni. Musí se zjistit, kam je každý z nich zařazen Písmem svatým, „*neboť všeliké písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení*...“ (2.Tim.3:16-17) Náboženské tradice a přesvědčení, kdy se sice Písmo cituje, ale jeho význam a užití se podává a užívá zvráceně, před Bohem neplatí. Při přesném přezkoušení pak zůstává jen ta vlastní nábožnost. Nyní se jedná o nesmírně vzdálený rozdíl mezi skutečným **významem Slova** a **jeho** rozličnými **výklady**.

Pavel chtěl Kristovi, tomu nebeskému Ženichovi přivést čistou Nevěstu, která se může setkat s Ženichem v nedotčeném panenském stavu bez duchovního smilstva. A hned se svěřil se svou obavou, že jak had lstivě podvedl Evu, aby se tak nestalo i s prostými věřícími, kteří věrně naslouchají, i když se zvěstuje jiný Ježíš, káže se jiné evangelium a působí cizí duch (2. Korintským 11). **Kdo však přizná, že my všichni jsme se více či méně narodili do podvodného křesťanství?** I ti, kteří nevědomky dále setrvávají v bludu, se musí posadit na lavici obžalovaných, neboť sama duchovní nevědomost před trestem neochrání. Na to by měli všichni zvěstovatelé myslet a na základě Božího Slova přezkoušet, jestli nekáží z nevědomosti zfalšované evangelium. Kdo například je přistižen, že dává dále do oběhu falešné bankovky, musí počítat s postihem, i když nevěděl, že to byly padělané peníze.

Nic netušící věřící se nechávají unést argumentací nepřítele, kterou šíří křesťanští učitelé Písma. Eva vůbec nepochopila, že ji nepřítel podvedl a svedl, protože on jí Slovo „osvíceně vysvětlil“, změnil je v opak, a tím ji smrtelně otrávil. A my jsme to před svým probuzením a osvícením také nepostřehli. Nepřítel začal s tím, že vyvolal pochybnost o tom, co Bůh řekl. On zůstal při tématu, ale **ne v původní pravdě Slova, jak vyšlo z Božích úst**. To je ještě dnes příčinou toho velikého oklamání v celém náboženském světě. Dábel vůbec žádné vlastní téma nemá – to mnozí nechápou. Jsou to vždy náboženská témata denominací. On nemá žádné vlastní učení – elegantně se napojí na Slovo Boží a překroučí je. Jsou to biblická témata o Bohu, křtu, Večeři Páně atd., která se snaží lidem stavět hodnověrně, ale nebiblicky. Přichází s tím: „je psáno“, jak čteme v Matouši 4. **Tady vytrhl napsané slovo ze souvislosti – v tom tkvělo vlastní pokušení** – a to dělá ještě i dnes, aniž by to lidé postřehli, protože se stále domnívají, že on je někde jinde. Jedněm cituje Matouše 28:19, druhým zase Jana 20:23, ale bude si dávat pozor na to, aby nezmínil, že „stojí rovněž psáno“ ve Skutcích 2:38. On vždy bude stavět jedno biblické místo proti druhému – **Duch Boží ale naopak postaví každé biblické místo s druhým místem do souladu**.

Satan Boha ani Boží Slovo nezapírá. Ale dnem i nocí pracuje na lidech, především na těch ze všech biblických škol a kazatelských seminářů a na duchovenstvu, aby u nich prosadil bezvýhradné přijetí svých náhledů na ty věci. V zahradě Eden byl pád do hříchu v přirozeném těle důsledkem svedení, jímž ještě dnes trpí celý svět. V Církvi je to odpadnutí od toho JEDNOHO Boha a Jeho Slova, které vede skrze neposlušnost k odchýlení, jímž ještě dnes trpí Církev.

Na prvním ekumenickém koncilu v Nicei roku 325 se o biblických tématech, především o Kristu a Božství, přelo 250 zástupců různých směrů víry. Můžeme se ptát, proč se **nikdy o těchto tématech nepřeli proroci a apoštolové?**

Jak muselo celé nebe plakat a celé peklo jásat, když se knížeti tohoto světa podařilo Slovo Boží zbavit platnosti a na jeho místo zavedl ustanovení a poučky sestavené lidmi, kteří vůbec Boha neznali! Náboženští otcové byli zcela očividně ovládnuti řeckým, pohansko-filozofickým myšlením. Žádný z nich neuměl aramejsky nebo hebrejsky, aby si mohli přečíst původní text, neznali charakter spásných dějin Starého Zákona a žádný z nich neznal toho Boha Izraele. Všichni přijali křesťanství jako náboženství, ale nikoliv Krista jako Spasitele a Pána. Žádný z nich nemohl podat zprávu o Božím povolání. Pročítáme-li sepsané náboženské dějiny od proslulých náboženských historiků, pak všichni otcové katolického kostela, a to bez výjimky, svými zlomyslnými prohlášeními rozsávali nenávisť vůči židům. Začal s tím Ignacius z Antiochie a všichni následovali jeho příkladu: Justinian, Hipolyt, Cyprianus, Gregor z Nisy, Origenes rovněž i Tertulián a Atanasius, Chrysostomos a Hieronymus atd. atd. Lev I.,

z všeobecného protestantského hlediska převzal jako první papež od roku 441 moc, a všechny ještě předčil. Pod vlivem katolických vládců se nedělo nic jiného než proklínání, zlomyslná obviňování, pronásledování židů. První konkrétní výsledek vlivu „otců koncilu“, jak se jim později říkalo, se prokázal již v roce 321, když císař Konstantin vydáním dekretu zakázal židům pod hrozbou trestu slavit sabat a nařídil povinně dodržovat neděli a přebudoval mnoho synagog na kostely. Satan těm slavným náboženským otcům citáty Nového Zákona překroutil a ovlivnil je, aby židům spílali jako zavrženým „vrahům Krista“ a proklínali je. Kdo Izraeli zlořečí, je Bohem zlořečen (1. Mojžíšova 12:3).

Potom co císař Theodosius (347-395) 28. února 380 prohlásil trojiční víru za jediné státní náboženství, a v květnu 381 ji koncil v Konstantinopoli (Cařihrad – dnešní Istanbul) potvrdil, mohli k tomu být všichni donuceni. Samotně při těch sedmi křížáckých taženích v letech 1095 a 1291, tedy během necelých 200 let, zahynulo 22 milionů lidí mučednickou smrtí z vůle státního kostela. „Deus lo vult“ – „Bůh si to žádá“, to byla výzva Gottfrieda von Bouillon k zabíjení jako na jatkách. K prvnímu křížáckému tažení vydal rozkaz ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého papež Urban II. S krucifixem v jedné a mečem v druhé ruce křížáčtí rytíři vraždili. Až do středověku mělo podstoupit mučednickou smrt 50 až 60 milionů lidí, a to přičiněním „státního trojičního kostela“, který v Římské svaté říši představoval zároveň státní moc.

Je odpovědný rovněž za každé pronásledování židů během křesťanské éry. Mnozí autoři hledají viníky 6 milionů obětí během holocaustu. Za vlády pruských protestantských panovníků nedošlo po celá staletí k žádnému pronásledování židů. Kdo četl knihy od Daniele Goldhagena a jiných autorů, ví, jakou roli sehrál římský kostel. Antižidovská setba otců římského kostela ze 4. století stále znovu vyrazela i v Martinovi Lutherovi, protestantech, pravoslavných a v celém křesťanství. Krev nevinných zavražděných židovských mučedníků volá po pomstě (Zjevení 6:9-11).

Jak dokazuje historie, měly války často politické pozadí, ale **pronásledování mělo vždy náboženské pozadí**. Všechny hořící hranice, kde ani děti ani staří lidé nebyli ušetřeni, „svatá inkvizice“, která obzvláště ve Španělsku krutě běsnila, ano, celé dějiny mučedníků jdou na konto římského „trojičního státního kostela“ a jejich zástupců. Ve středověku za absolutní vlády římského kostela neexistovala žádná lidská práva, nebyla svoboda svědomí, víry, slova a písma. Upalování čarodějnic od r. 1430 padlo za obět' odhadem 60. 000 lidí. Při vyvražďování protestantských hugenotů ve Francii v bartolomějské noci z 22. na 23. srpna 1572 jich zahynulo 20-30 000. Bible, jediná kniha nepodplatitelné pravdy na Zemi, nepřipisuje mučedníky žádnému národu. Nikde není řečeno: „Španělský národ je odpovědný za inkvizici.“ Rovněž nemůže nikdo říci: „Francouzi jsou odpovědní za vyhlazení hugenotů.“, a jistě ne: „Němci jsou odpovědní za 6 milionů obětí

holocaustu.“ Nikdo by také neměl tvrdit: „Rakušané mají spoluvinu, protože Hitler a Eichmann (Eichmann byl Rakušan narozený v Německu) byli Rakušané.“ Písmo svaté prostě přímo odkazuje, že za krev mučedníků je odpovědná římskokatolická instituce: „*Babylon veliký, máte smilstva a ohavností země. A viděl jsem ženu tu opilou krví svatých, a krví mučedníků Ježíšových*“ (Zjevení 17:5-6) „*Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi*“ (Zjevení 18:24 aj.)

Protože všichni panovníci římského kostela Starý Zákon úplně zavrhli, nemohli porozumět ani tomu Novému. Nepochopili, že pisatelé Nového Zákona důležitost Starého Zákona zdůraznili a použili z něho 845 citátů. Též vztah židů a pohanů, a zákona a milosti je v něm uspořádán podle Božího spásného plánu. Podle úsudku Písma nebyli otcové koncilu nic jiného, než slepí vůdcové slepých. Oni i všichni, kteří krácejí v jejich stopách, patří na lavici obžalovaných před Božím soudem. V tom jimi vymyšleném, krví poskvrněném, zfalšovaném „trojičným vyznání víry“, které bylo důsledkem odmítnutí a zavržení židů, žije křesťanství ještě dnes. Ó Bože, smiluj se!

Ani jediný bod víry, ani jediné učení si nežádalo nějakou novou formulaci. Nový Zákon se skutečným apoštolsko-prorockým vyznáním víry byl již v novozákonním kánonu, který zůstane navždy platnou směrnicí.

Novozákonní Církev byla založena na společném základě apoštolů a proroků, přičemž Ježíš Kristus je sám tím Úhelným Kamenem (Efezským 2:20). Pavel jako moudrý, Pánem pověřený stavitel, položil základ. Avšak jak na něm staví ostatní dále, to je otázka (1. Korintským 3:10-15). Podle 1.Tim.3:15 **je pravá Církev Ježíše Krista domem Božím, sloupem a základem pravdy** – a ne nějaká nábožná budova plná lži (Izaiáš 28:17). V Novém a ve Starém Zákoně neexistuje ani jediný případ, kde by se vedly spory o to, kdo Bůh je a jak se zjevuje. Boží služebníci Boha, toho Pána znali a žádného z Jeho zjevení se nedotýkali. Žádného Božího muže také nikdy ani nenapadlo, Boha kvůli Jeho rozličným zjevením rozdělit a z toho JEDNOHO, o němž vydává svědectví celá Bible v 66 knihách, udělat vícero osob.

Se vši vážností se musíme ptát: Jakým právem učitelé Bible, profesori teologie, kazatelé, protestantští evangelisté ze všech náboženských institucí, které vznikly po reformaci, obhajují ty poučky zavedené říšským kostelem Říma. Nezaměňují tím Boží právo s právem náboženské instituce? Co má pravý Kristův vyslanec – at' apoštol, prorok, evangelista, pastor – co dělat s vyznáním víry, které bylo sestaveno po několika stoletích později na různých koncilech? Jakým právem je to pak ještě nazýváno „apoštolským vyznáním víry“?

Vyznání a učení apoštolů je jen, opravdu jen ve Skutcích apoštolů a v dopisech apoštolů. Všechno ostatní jsou padělký, které vznikly svévolnými

výklady biblických míst. Nepřítel začal s **výklady Slova Božího** opravdu přímo v původním křesťanství a ještě s tím neskončil. Celý náboženský svět je duchovně slepý a bloudí, aniž by o tom věděl, jedině, že by nám bylo darováno zjevení. I protestantské učitelské výplody jsou nebiblické, přestože jsou bohatě dekorovány biblickými místy a ve sborech „plného evangelia“ přikrývány babylonským pláštěm. **Původní význam Slova všude pozbyl kvůli vlastním výkladům moci.**

Všechno zkuste

Nyní přijde pro mnohé první šokující překvapení: **V Bibli není popsán ani jediný akt, který by byl vykonán ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého!** Toto důležité zjištění nyní, doufám, vyvolalo v těch, kteří se nacházejí v nebiblické tradici, silný spásný šok.

Pravým dětem Božím, **biblicky věrným**, které si pouze nenárokují, že jimi jsou, se přece nejedná o to, co po sobě zanechali Atanasius, Augustin, Tertulián, Hieronymus nebo jiní, nýbrž o to, co řekl Petr, Jan, Jakub a Pavel, co stojí ve Slovu a platí pro ně to „TAK PRAVÍ PÁN“.

Co Bůh řekl skrze Své služebníky, kteří v Jeho jménu, puze Ducha svatým, mluvili, **není psáno v katechismu či náboženské učebnici, ani v „Didaché“**, **„které je falešně nazýváno jako Učení dvanácti apoštolů“** (křesťanský spis z přelomu 1. a 2. století, do středověku někdy pokládán za součást Nového Zákona.), **ani v Talmudu nebo v Koránu, nýbrž výhradně v Bibli. Existuje jen jediný absolut a to je Písmo svaté.**

Všichni, kteří mají Boží bázeň, musí brát zcela vážně, že v původním křesťanství, **žádná modlitba** nezačínala ani nekončila trojiční formulí. **Žádný křest, uzdravování nemocných, požehnání, absolutně nic**, opravdu nic se v biblickém čase nedělo skrze odříkávání „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“. Je to jednoduše bráno jako samozřejmost podle kostelní tradice!

Ale nyní by měli všichni zkoumat Písmo svaté, tak jak je nám předloženo a dovídat se, jak to opravdu je. Kdo studoval mezinárodní náboženské dějiny ohledně těchto důležitých témat, tomu bude nápadné, že až do konce druhého křesťanského století byl následován příklad apoštolů, **vše se konalo ve jménu Pána Ježíše Krista** – jak nám to uchvacujícím způsobem v Písmu svatém zanechali z dob původního křesťanství Ježíšovi svědci.

Na tom trvám, založen na základě apoštolů a proroků! Nemohu jinak! Bůh mi pomoz.

Následující otázky nejsou míněny urážlivě, ale k přezkoušení. Každý čtenář má být láskyplně, ale i s nutnou vážností, která je příkazem, přinucen k přemýšlení a pohnut ke korekci.

Proč? Proč?

Proč se v Bibli nevyskytuje ani jednou slovo „trojice“?

Proč v Bibli není ani jednou napsáno „trojjediný Bůh“?

Proč v Bibli není ani jednou napsáno, že Bůh se skládá ze tří osob?

Proč se v čase Starého Zákona nikdo nemodlil k nějakému „Otcí v nebi“?

Proč ani jednou v Bibli nestojí psáno „Bůh ten Syn“ nýbrž „Syn Boží“?

Proč ani jednou není napsáno „Bůh ten Duch svatý“ nýbrž „Duch Boží“. Přece jistě proto, že Bůh je ten počátek. Duch svatý je Duch Boží, nebo snad ne?

Proč se kombinace slov „Bůh ten Pán“ – „ELOHIM JAHVE“, která je ve Starém Zákoně napsána šesttisíckrát, nevyskytuje v Novém Zákoně od Matoušova evangelia až po Judovu epištolu ani jednou, – s výjimkou citátu ze Starého Zákona – pak zase až v prorocké knize, ve Zjevení? Ve Starém Zákoně je Bůh ten Pán, v Novém čteme: „*Bůh pak i Pána vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou.*“ (1. Korintským 6:14)

Proč je v dopisech apoštolů zdůrazňován „Bůh“ jako Otec a ten „Pán“ jako Syn? Přece proto, že Bůh se stal naším Otcem skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Proč je s ohledem k narození Syna řečeno: „...*a nazváno bude jméno jeho: Bůh silný, Otec věčnosti...*“ (Izaiáš 9:5+6), ani jednou však „Věčný Syn“?

Proč v Bibli není ani jediné místo, kde by během Starého Zákona došlo v nebi k rozhovoru „Otcí se Synem“? Určitě proto, že Bůh se ještě nezjevil jako Otec v Synu.

Proč v Písmu svatém není nic o tom, že Bůh jako Otec zplodil Syna ve věčnosti a porodil? Protože se to nestalo! Synovo narození bylo v celém Starém Zákoně předpovídáno a splnilo se to na začátku Nového Zákona. To je Boží, biblická pravda! Proto také není v Bibli nic psáno o nějaké „preexistenci“ Syna. (Preexistence – dřívější život.)

Proč se máme modlit: „*Otče náš, který jsi v nebesích, posvěceno buď Tvé jméno...*“? A proč se modlíme jen: „Nebeský Otče...“ a nikoli: „Nebeský Synu...“? Jistě proto, že žádný nebeský Syn není!

Proč Bůh, ten Pán přísahal vždy jen při Sobě: „*Skrze sebe samého přísáhl jsem, praví Pán...*“ (1. Mojžíšova 22:16; Žalm 89:36; Am.6:8; Židům 6:13 aj.)? Zřejmě proto, že vedle Něho žádné božské osoby nebyly!

Kde je v Bibli psáno, že Otec je věčný, Syn je věčný, Duch svatý je věčný? Přirozeně nikde! Jak by také ve Slově Pravdy mohlo být napsáno něco nepravdivého? To je vyloučeno!

Proč v Bibli ani jednou není psáno: „Čest buď Bohu tomu Otcí, Bohu tomu Synu a Bohu tomu Duchu svatému!“? Tady to Amen záměrně nenásleduje, neboť to znamená: „Tak to je!“, ale takhle to právě není!

Proč ani jednou v Bibli nestojí „Stvořitel-Otec“? Co má Otec co dělat se stvořením nebo Stvořitel se zplozenými syny a dcerami? Vůči stvoření je Bůh Stvořitelem, Svým synům a dcerám je Bůh Otcem.

Proč žádný prorok ve Starém Zákoně nebo apoštol v Novém Zákoně to „**stvořme člověka k obrazu našemu**...“ z 1. Mojžíšova 1:26-28 nikdy neoznačil za více Božích osob? Protože stáli pod vedením Ducha svatého.

Proč žádný apoštol neopakoval příkaz ke křtu z Matouše 28, nýbrž všichni tomu porozuměli a věrně konali a křtili přímo na novozákonní jméno smlouvy, v němž se Bůh jako zjevil jako Otec, Syn a Duch svatý? **Protože jim jméno, do něhož má být křtěno, bylo zjeveno!**

Proto v původním křesťanství až do konce 2. století ti, kteří uvěřili, uposlechli misijního příkazu a byli křtěni jedině na **jméno Pána Ježíše Krista** (Skutky 2:38; Skutky 8:16; Skutky 10:48; Skutky 19:5; Římanům 6:3 aj.), a ani jednou v té trojiční formuli.

Mimochodem trojiční formule se používá všude, kde je zfalšované křesťanství, při věštění, čtení z ruky, posouvání stolku, zaříkávání, pro všelijaké čarodějnictví, magii a okultismus, i při přísaze členů při vstupu do řádů. Dokonce slib věrnosti v Loži svobodných zednářů vykonávají všichni, i židé, „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“.

Fakt, že **ani jediná modlitba, a vůbec žádný biblický akt se v Bibli nekonal v trojiční formuli**, nesmí nikoho nechat lhostejným! Zkuste všechno, i tuto skoro všemi křesťany prováděnou praxi! Co tedy platí? Boží Slovo nebo náboženské tradice? Má pravdu Bible nebo ty argumentace?

Z důvodu všech těch změn, výkladů a padělků se musíme ptát: Proč kazatelé, evangelisté a učitelé Bible, kteří Boží Slovo berou do úst, káží ve slepé víře a plní nadšení nebiblické tradiční učení?

Naději se, že čtenáři po vyložení všech odchylek uznají, že ve všech bodech má pravdu Bůh a Jeho Slovo, a musí učinit porovnání. Jinak to nejde: Všichni a všechno musí přijít před Boží soud – a sice nyní, ne až již bude pozdě; varování musí přijít nyní!

Všechny uvedené body se dají vysvětlit ve světle Slova Božího. Pro argumentace tu není vůbec žádný prostor. Ten nepřítel věřící dost dlouho oblužoval. Zbývá ještě hlavní otázka: Co je pravda o trojjedinosti/trojici? **Pravda je, že ve věčnosti nikdy nebyla, v průběhu času neexistuje a na věky existovat nebude!**

Se vši naléhavostí se rovněž musíme ptát: Proč Písmo svaté nezná ani učení „Jesus Only“ (Jenom Ježíš)? Protože i ono je nebiblické! Jak by mohl Syn, který byl zplozen, být Svým vlastním Otcem, a jak by se mohl modlit sám k Sobě atd.? To vyznání z nebe zní: „*Toto je můj milovaný Syn, v kterém se Mi zalíbilo.*“ (Matouš 3:17; 17:5) A jen ten, kdo Ježíše Krista dosvědčuje jako toho jednorozeného Syna Božího, má život věčný (Jan 3:36). „*Toto je pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“ (Jan 17:3) Jak je rouhavé učení o třech osobách, tak je také falešné učení „Jesus Only“. Jednou provždy platí jenom to vše zahrnující, vše pojímající svědectví Písma svatého, ve kterém se nám Bůh zjevil ve Své rozmanitosti. **V Novém Zákoně jako Otec v nebi nad námi, v Synu na Zemi mezi námi a skrze Ducha svatého v nás.** Pro nás to je to nepochopitelné, nevysvětlitelné Boží tajemství, o kterém píše Pavel: „*A vpravdě veliké je tajemství pobožnosti, že Bůh zjeven je v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán je pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru je přijat ve slávu.*“ (1.Tim.3:16) Až Bůh dokoná Svůj od věčnosti připravený spásný plán se všemi Svými syny a dcerami, pomine to zjevení Syna opět v Bohu, z kterého vyšlo, aby se naplnilo: „*A když poddáno bude jemu všechno, tedy i sám Syn poddá se tomu, který jemu poddati má všechno, aby byl Bůh všechno ve všem.*“ (1. Korintským 15:28) Ó, jaká hlubina blahoslaveného tajemství: Bůh v Kristu a Kristus v nás – ta naděje slávy!

Všechna zaslíbení o příchodu Syna ve Starém Zákoně od 1. Mojžíšova 3:15 až po Malachiáše 3:1 se naplnila na počátku Nového Zákona. Nebo to chce někdo popřít?

2.Sam.7:14 se naplnila: „*JÁ budu jemu otcem a on mi bude synem...*“ (Židům 1:5a)

Žalm 2:7 se naplnil: „*Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.*“ (Židům 1:5b)

Naplnilo se: „*Ano, jsi to ty, kdo mne uložil do klína matky...*“ (Žalm 22:10 – podle př. něm. Bible)

Naplnil se též Žalm 89:27-28: „*On volaje ke mně dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého. Já také za prvorozeného vystavím jej a za vyššího králů zemských.*“

Také Izaiáš 7:14 se naplnil: „*Proto sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne a porodí syna a nazve jméno jeho Immanuel.*“

To oznámení znělo: „*Porodí pak syna a nazve jméno jeho Ježíš...*“ (Matouš 1:21; Lukáš 1:31)

„*Nebo narodil se vám dnes spasitel, který je Kristus Pán, v městě Davidově.*“ (Lukáš 2:11) Tím se naplnil Mich.5:1-2 a Zachránce se narodil v Betlémě (Matouš 2:1).

Při prvním Kristově příchodu se naplnilo 109 proroctví. Ale ti učenci, kteří denně bádali v Božím Slově, to nepochopili. Lpěli na svých výkladech a vlastních představách. Přestože žádostivě vyhlíželi Mesiášův příchod a lid udržovali v naději, nepoznali Ježíše, když přišel (Jan 1), ale protivili se Mu při každé příležitosti. Všechny jejich oběti, zpívání Žalmů, slavnostní bohoslužba – všechno bylo nadarmo. Copak se nyní u většiny věřících čekajících na Ježíšův příchod neopakuje totéž? Úplně to tak vypadá.

Pán sám nás odkazuje na zjevení, bez něhož nikdo, opravdu nikdo, ať je to kdokoliv – Bůh nedělá výjimky – , toto veliké tajemství Boží v Kristu nepozná. Proto je psáno: *„Všecky věci jsou mi dány od Otce mého, a žádný nezná Syna, jediné Otce, aniž Otce kdo zná, jediné Syn a komu by chtěl Syn zjevit.“* (Matouš 11:27) ON se chce nyní ke každému sklonit jako tehdy: *„A obrátiv se k učedníkům obzvláštně, řekl: Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte.“* (Lukáš 10:22-23) Žádné studium nevystačí, pro tajemství Boží v Kristu a pro všechna tajemství v království Božím je nutné mít zjevení. Apoštol Pavel to, co studoval, později označil doslova za „lejna“ (Fil.3). Jednalo se mu spíše o poznání síly vzkříšení. Po nastoupení do služby mohl na základě zjevení, které mu bylo dáno, napsat: *„Z čehož můžete, čtouce, porozuměti známosti mé v tajemství Kristovu.“* (Efezským 3:4)

Totéž musejí prožít všichni do služby povolání Boží služebníci. Nemějte mi to za zlé, ale samotný pojem „studium theologie“, což znamená „studium Boha“, je hodně vedle. Kdo chce o Bohu něco studovat? Bůh se od začátku těm Svým zjevoval – a chce se zjevit i nám.

Co je opravdu svaté?

Jako misionář, který přes 40 let bez ustání cestoval po všech kontinentech, vím, že lidem všech náboženství a kultur je svaté ledacos. U jedněch je to „svatá kráva“ nebo „svatá hora“, u jiných je to „svatá voda“ nebo „svatý chrám“, „svaté poutnické místo“ nebo „svatý prorok“, „svatá tradice“ nebo něco jiného. Ale co to všechno má společného s Bohem? Přirozeně vůbec nic! Pro biblicky věřící je svatý jen Bůh a všecko, co z Něho přichází, jako všichni, kteří jsou Jím v pravdě Jeho Slova posvěceni, jsou svatí skrze Něj, který řekl: *„...a svatí buďte, nebo já svatý jsem...!“* (3. Mojžíšova 11:44; 3. Mojžíšova 19:2; 1. Petra 1:16) Posvěcení vůlí člověka neexistuje, neboť je psáno: *„...v Jeho vůli posvěcení jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.“* (Židům 10:10) Za ty Své Spasitel prosí: *„Posvět' jich ve své pravdě, slovo tvé je pravda“* a zastupuje je ve Svě velebněšské modlitbě: *„A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě.“* (Jan 17) Je též psáno: *„Pokoje následujte se všemi a svatosti, bez*

níž žádný neuzří Pána.“ (Židům 12:14) Vlastní svatost skrze vlastní spravedlivé skutky je podvádění sebe sama.

V křesťanském světě je všem náboženským společenstvím svaté to, co za svaté pokládají, a obzvláště svaté je každému náboženskému společenství to, čemu věří a učí a jejich tradice. Proto všichni opatrují své vlastní učení, které je pro ně svaté, jako zřítelníci svého oka a chtějí je zachovat v čistotě. Kdo se dotkne jejich vyznání víry, které je jim také svaté, může se rychle stát synem smrti. Práví služebníci Páně užívali jen Boží výzbroj, jak je popsána v Ef.6, a k tomu patří meč Ducha, totiž Slovo Boží. Služebník Pána ani jednou neužil tělesného násilí, jen kázal Slovo a působení přenechal Bohu. Jenom to co od Boha přichází, opět vede k Němu. **Jen to, co stojí v Bibli psáno, má Boží rukopis.**

Satanu, knížeti tohoto světa, se vždy podařilo vyvolat zmatek, a aby mohl na Zemi vládnout, nabídl s úspěchem těm, kteří mají v náboženské a politické oblasti odpovědnost, království tohoto světa, která nabízel již Kristovi, což ale Spasitel odmítl (Matouš 4:1-11). Po založení státní náboženské instituce byla spása závislá na ní a na jejích služebnících a již ne na osobní víře v Ježíše Krista, v němž jediném je ta pravá spása. Více nebo méně se na spasitelném nároku shodují všechny velké státní a lidové náboženské instituce a všechny denominace ve všech zemích. Nejen římský kostel, ale i všechna ostatní společenství zaručují svým členům blahoslavenství a poskytují spásu podle svého uvážení. Římskokatolická instituce je v tomto ohledu poctivá a říká těm pozůstalým, že zesnulý si navzdory všem spásným svátostem musí pěkně odpykat svůj trest v očištění. **Přirozeně Písmo svaté nezná odpustky, ani učení o svátosti, ani očištěc.**

V Písmu není nic o blahoslavení a svatořečení zesnulých. Jen živí, kteří byli omilostněni a přijali úplnou spásu v Kristu, budou spaseni a prohlášeni za svaté. Počínaje blahoslaveními v kázání na hoře až po poslední kapitolu Bible, Zjevení 22:7+14, budou jen živí prohlášeni za blahoslavené před Pánem a jsou to ti, kteří v Něho věří tak, jak Písmo praví (Jan 7:38). Velmi pozoruhodné je Petrovo blahoslavení: „**Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale otec můj, který je v nebesích.**“ (Matouš 16:17)

Marii bylo blahoslavení vysloveno ve spojení s vírou v zaslíbení: „**A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, které jsou pověřeny jí od Pána.**“ (Lukáš 1:45) Oči a uši pravých Ježíšových učedníků jsou blahoslavené: „**Ale oči vaše blahoslavené, že vidí, a uši vaše, že slyší.**“ (Matouš 13:16) V úvodu poslední knihy je řečeno: „**Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.**“ (Zjevení 1:3) A potom slyšíme vřezahrnující blahoslavení dokonalých spravedlivých: „**Blahoslavený a svatý, kdo má díl v prvním vzkříšení!**“ (Zjevení 20:6) Blahoslavení, na nichž se podílejí lidé svým úsilím,

nemají vůbec žádnou cenu, protože nemají biblický podklad. I tato praxe patří na lavici obžalovaných.

K reflexi

Vzhledem k blízkému příchodu Ježíše Krista se musí jednat hlavně o správné poznání Boží a vyložení všech základních učení v novozákonní Církvi. Biblický křest těch, kteří uvěří, kteří dosáhli odpuštění, biblická Večeře Páně na památku smíření s Bohem, dokud Pán nepřijde (1. Korintským 11:26) a všechno ostatní musí být opět správně biblicky postaveno. Všichni by měli být tak ctní, jako ti z Berie (Skutky 17:10-15) a všechno zkoumat v Písmu svatém, aby se dozvěděli, jak je to správně. Věčný Bůh, který se nám osobně zjevil v Ježíši Kristu, může skrze Svého Ducha každému darovat potřebnou jasnost. Jedině On je mocen člověka vyvést z beznadějného babylonského zmatku a poblouzení.

Navždy platí: „*Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož psáno jest: Abys ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když bys soudil.*“ (Římanům 3:4) Zůstaneme vítězi, pokud slovo našeho svědectví a my sami budeme proniknuti pravdou. „*Poněvadž jeden jest Bůh, který ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.*“ (v. 30)

Bůh je JEN JEDEN, jak je psáno, ale naším poznáním a naší inteligencí nelze pochopit rozmanitost Jeho zjevení: „*Zdali v pravdě bydliti bude Bůh na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes tě neobsahují...*“ (1. Královská 8:27) Již na počátku On mohl viditelně chodit v postavě, všechno povolal do bytí Svým všemohoucím slovem a zároveň se Duch Boží plodící život vznášel nad propastnou tůň. Bůh může být zároveň v nebi a na Zemi, ano, všudypřítomný. Může být v tělesné postavě a zrovna tak se vznášet jako Duch nad Zemí, protože On je Duch. „*Tobě je to ukázáno, že Pán je Bůh, a že není jiného kromě něho. Dal z nebe slyšeti hlas svůj, aby vyučil tebe, a na zemi ukázal tobě oheň svůj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostředku ohně...Věz tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Pán je Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného.*“ (5. Mojžíšova 4:35,36+39) ON může sedět na trůnu a v ohni sestoupit na horu Sinaj, tam s Mojžíšem rozmlouvat tváří v tvář, a přesto zní Jeho hlas z nebe. „*Potom jsi sestoupil na horu Sinaj a mluvil jsi s nimi s nebe...*“ (Neh.9:13) ON může být na trůnu a zároveň osobně 40 let provázet v mračném a ohnivém sloupu Izrael po poušti. „*Pán pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli. Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváře toho lidu.*“ (2. Mojžíšova 13:21-22) Bůh ten Pán se může ve své rozmanitosti zjevit osobně, aniž by se stal jinou osobou. ON je Stvořitel, Zachovavatel, Král, Zachránce, Soudce a mnoho jiného, ale provždy zůstává stejný.

„**Bůh je duch**, a ti, kteří se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modlit.“ (Jan 4:24)

Bůh je jen Jeden: „*Prostředník není prostředníkem Jednoho, Bůh ale je jediný.*“ (Galatským 3:20) „**Jeden je zajisté Bůh, jeden je také i prostředník Boží a lidský, ten člověk Ježíš Kristus.**“ (1.Tim.2:5)

Co je to ale za člověka, který se opovází mluvit nadále o třech osobách, potom, co jsme slyšeli pravé svědectví, že On je „**JEN JEJEDEN**“?

ON je ten Jediný, ten Neviditelný: „*Proto králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu buď čest i sláva na věky věků. Amen.*“ (1.Tim.1:17)

Kdo se chce opovážit po takových jasných výpovědích ještě jednou vypustit z úst slovo „trojjediný“, když Písmo svědčí o „jediném“ Bohu?

„*Samému moudrému Bohu, spasiteli našemu, budiž skrze Ježíše Krista, našeho Pána sláva a velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen.*“ (Juda 25) **Ano, souhlasíme s pravdivým svědectvím apoštola, že ten jediný Bůh je skrze Ježíše Krista učiněn naším zachráncem.** Amen. Amen.

„*Bůh je světlo a tmy v něm žádné není. Tvrdíme-li, že s ním obecnství máme, a ve tmě chodíme, lžeme, a nečiníme pravdy.*“ (1. Jana 1:5-6) Jen ten, kdo opravdu putuje ve světle Slova, může mít pravé společenství s Bohem.

Bůh je jediný vládce, který má sám nesmrtelnost: „*Kteréž časem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících a Pán panujících, který sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřístupitelném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémuž čest a sláva věčná. Amen!*“ (1.Tim.6:15-16) Ano, a Amen!

Bůh se projevuje

Ve věčnosti byl Bůh sám ve Své plnosti Ducha, světla a života. Původním počátkem vešel do viditelné postavy, která je označována jako „Jeho obraz“. V jaké duchovní tělesnosti se On zjevil nejprve, v takové duchovní tělesnosti jsou stvořeni i andělé, a ve stejné podobě i Adam.

Nejprve stvořil „Bůh ten Pán“ nebe a všechno, co v něm je, potom Zemi a moře a všechno, co je v nich. Andělé Jej obklopují v nebi a na Zemi. Vlastně nám stačí sledovat jen stopy Božích zjevení, abychom poznali, jak On se ve Starém a Novém Zákoně zjevoval.

V celém Starém Zákoně se „Bůh ten Pán“ zjevoval stále znovu ve viditelné postavě. Tak Jej viděl Adam, tak Jej viděl Abraham, tak se zjevil Mojžíšovi, tak

s Ním zápasil Jákob. Tak Jej viděli proroci na Jeho trůnu. Tak o Něm svědčí Písmo svaté.

Kdo se chce například dozvědět, ke komu Bůh mluvil v zahradě Eden, když řekl: „**Učini**me člověka (něm. př. Bible: lidi), k *obrazu našemu, podle podobenství našeho...*“ (1. Mojžíšova 1:26-27), musí si přečíst odpovídající biblická místa, která mluví o „Božím obrazu – podobenství“, a kde Bůh ten Pán rovněž užil to „my“, protože mluvil k přítomným, kteří byli v Jeho obraze.

V 1. Mojžíšově 3:22 říká Bůh ten Pán: „*Aj, člověk učiněn je jako jeden z nás...*“

V 1. Mojžíšově 11:7 mluvil Bůh ten Pán: „*Proto sestupme a ...*“

Rovněž v Izaiáši 6:8 stojí: „*...a kdo nám půjde?*“

Jako se ptal Pavel: „Co říká Písmo?“ (Římanům 4:3), tak se musíme v každém případě ptát i my: „Co k tomu tématu říká Písmo?“ Musíme chodit ve stopách apoštolů, věřit, jako oni věřili; učit, co oni učili; křtít, jak oni křtili atd. **Každá biblická otázka je bez výjimky zodpovězena přesně jedině Biblií.**

V Jobovi 38:4-7 se dozvídáme, ke komu skutečně Bůh v 1. Mojžíšově mluvil. ON se ptal svého služebníka: „*Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi?... když prospěvovaly spolu jitrní hvězdy a plesali všichni synové Boží?*“ (něm př. Bible: andělé) Při stvoření byli přítomní andělé a nebeské zástupy. Při vydání Zákona byli rovněž přítomni andělé. Písmo svaté všude hovoří jen o jediném Dárci Zákona: „*Neboť Pán je náš soudce, Pán je ustanovitel práv našich.*“ (Izaiáš 33:22) a přesto se říká: „*Co pak zákon? Pro přestupování ustanoven jest, dokud by nepřišlo to símě, jemuž se stalo zaslíbení, způsobený skrze anděly v ruce prostředníka.*“ (Galatským 3:19) „*Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné...*“ (Židům 2:2) Skutečností je, že Pán jako Anděl smlouvy sestoupil v doprovodu andělů na horu a vydal Zákon. „*On to je (Mojžíš), který byl mezi lidem na poušti s andělem, který mluvil k němu na hoře Sinaj, i s otci našimi, který přijal slova živá, aby nám je vydal.*“ (Skutky 7:38)

Nejen na počátku stvoření a při vydání Zákona, také na počátku při spasení byli andělé přítomni. V Lukáši 1 oznámil Gabriel nejprve narození Jana Křtitele. Od 26. verše je psáno: „*V měsíci pak šestém poslán je anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, které se jmenovalo Nazarét.*“ Oznámil též narození Spasitele. Potom jeden anděl volal na pastýře: „*...neboť narodil se vám dnes spasitel, který je Kristus ten Pán! ...a hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválicích Boha, a řkoucích: Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.*“ (Lukáš 2:8-14)

Když Syn Boží obstál ve zkoušce pokušení, je psáno: „*Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu.*“ (Matouš 4:11) V Jan 20:12 stáli v prázdném hrobě dva andělé, jeden u hlavy, druhý u nohou a oznamovali zvěst

o vzkříšení Ukřižovaného. Celý Starý a Nový Zákon podává zprávy o andělech, kteří jsou přítomni, kdekoliv Pán něco dělá.

Kdo četl Bibli až ke Zjevení, ví o mnohých zprávách svědčících o tom, že Bůh má posly v nebi a na Zemi, a že tam, kde uskutečňuje spásné dějiny, se děje to nadpřirozené. Jan na ostrově Patmos tuto myšlenku připojuje a říká: „*Slova tato jsou věrná a pravá, a Pán, ten Bůh svatých proroků poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se dítí musí brzo.*“ (Zjevení 22:6)

My vidíme i z této stránky dokonalý soulad Starého a Nového Zákona. „Bůh ten Pán“ Abrahama navštívil u terebintů (druh řečíku – strom poskytující z poraněného kmene pryskyřici) v Mamre v doprovodu dvou andělů. (1. Moj.18). I tímto místem se falešně dokládá to učení o třech osobách. Protože Abraham náhle spatřil tři muže, (v. 2) měla to být podle toho tvrzení ta „svatá trojjedinost“. Ale to nebyla ani „svatá“, ani „nesvatá“ trojjedinost, – byl to Pán s dvěma anděly, jak to dosvědčuje Písmo svaté.

Abraham své hosty obsluhoval „*zatímco jedli*“ (v. 8).

Dále je řečeno: „*A řekl Pán: Zdali já zatajím před Abrahamem, co dělati budu? ..A obrátivše se odtud ti dva muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještě stál před Pánem.*“ (vv. 9,10,13, 16-17 a 22)

V 19. kapitole jsou ti dva muži označeni jako andělé: „*Přišli pak ti dva andělé do Sodomy večer, a Lot seděl v bráně Sodomské, kteréžto když uzřel, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváří až k zemi.*“ (v. 1) Slovo „anděl“ znamená v naší řeči „posel zvěstovatel“.

Ti dva andělé jsou potom zase „dva muži“. Celé město se shromáždilo před Lotovým domem a ptali se jej: „*Kde jsou ti muži, kteří přišli k tobě v noci? Vyved' je k nám, ať je poznáme.*“ (V něm. př. Bible: „Abychom se do nich pustili“) (v. 5) Lot prosil, aby se na hostech nedopouštěli žádného násilí a dokonce nabídl těm homosexuálním násilníkům své dcery. Prosil: „*Jen těmto mužům nečiňte nic zlého...*“ (v. 8)

Jedná se očividně o to, že Bůh byl od počátku obklopen anděly, kteří měli podobu mužů. „Bůh ten Pán“ sám se zjevil ca. 70 krát jako „*Anděl Páně*“, jako „*Anděl Boží*“, jako „*Anděl Smlouvy*“ (2. Mojžíšova 6; Malachiáš 3:1; Skutky 7:30-38) a jako „*Anděl stojící před Svou tváří*“ (Izaiáš 63:9).

V 1. Mojžíšově 28 je zpráva o Jákobově nadpřirozeném prožití s Bohem. Viděl žebřík sahající od země do nebe. „*A aj, Pán stál nad ním, a řekl: JÁ jsem Pán, ten Bůh tvého otce Abrahama, a Bůh Izákův; zemi tu, na které spíš, tobě dám a semeni tvému.*“ (v. 13)

V 1. Moj. 32 již Pán nebyl nahoře na žebříku, nýbrž na zemi. Tak jsme o tom informováni: „*...a tu s ním zápasil muž až do svítání... I dal mu tu požehnání.*“

Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem viděl Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má.“ (Vv.24-31)

Slovo Fanuel (Peniel) v naší řeči znamená „tvář Boží“. Bůh byl v postavě anděla tak reálně přítomen, že Jej Jákob objal a zápasil s Ním jako s mužem, byl Jím udeřen do boku. Prožil Boha osobně, vzešlo mu slunce, a ze starého Jákoba, z toho podvodníka se stal nový „Izrael“ „Bojovník Boží“.

Prorok Ozeáš o Jákobově prožití píše: „...jako kníže se potýkal s Bohem; jako kníže, pravím, potýkal se s andělem, a přemohl; plakal a pokorně ho prosil; v Betel jej našel a tam s ním mluvil. **To je Pán ten Bůh zástupů, jehož jméno jest Pán – Jahve.**“ (12:3b-6)

Jak nádherný popis! On zápasil s Andělem, který ale byl zároveň Pán, ten Bůh zástupů, jehož jméno je Jahve – ten Věčný.

Jako dalšího pravého svědka vezmeme Mojžíše, jehož nadpřirozené prožití s Bohem je zaznamenáno v 2. Mojžíšově 3: „**Tedy zjevil se mu Anděl Páně v plameni ohně... Vida pak Pán, že jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku keře a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Zde jsem! I řekl: Nepřistupuj sem, zuj obuv svou s nohou svých; nebo místo, na kterém stojíš, je země svatá. A řekl: **Já jsem Bůh otce tvého, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův. I zakryl Mojžíš tvář svou, nebo se bál, aby nehleděl na Boha.****“

Všechna tři označení platí jedné a téže Osobě: Andělu Páně, neboť On přinesl zvěst; Pánu, protože On je jediný velitel – Pán; Bohu, neboť On jediný je hoden uctívání; Jemu Jedinému náleží všechna čest na věky.

Mojžíš chtěl také znát jméno Boha, který se zjevil jeho otcům Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. „**I řekl Bůh Mojžíšovi: **JÁ jsem ten, který jsem. Řekl dále: Takto řekneš synům Izraelským: **Ten JÁ jsem poslal mne k vám. Řekl ještě Bůh Mojžíšovi: Takto díš synům Izraelským: Pán, ten Bůh otců vašich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, Bůh Jákobův poslal mne k vám; to je mé jméno na věky, a to je mé nazvání (památka) od pokolení k pokolení.******“ (2. Mojžíšova 3:14-15)

V 2. Mojžíšově 6 se píše: „**Mluvil ještě Bůh k Mojžíšovi a řekl jemu: **Já jsem ten Pán. Ukázal jsem se zajisté Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi v tom, že jsem Bůh silný všemohoucí, ale v jménu svém **‘Bůh ten Pán’**, nejsem poznán od nich****“ (v.2-3) Před uzavřením smlouvy s Izraelem zjevil Bůh Své jméno smlouvy. Ten „**JÁ JSEM**“ je „**Já jsem JHWH**“, tak je napsáno jméno toho Všemohoucího v hebrejském textu jako tetragram. Z toho vzešlo jméno Jahve. V biblických překladech do různých řečí jedni zvolili jako označení jména PÁN, jiní TEN VĚČNÝ, a opět jiní JAHVE. Ale vždy je míněn Jeden a Tentýž, při čemž musí být řečeno, že JAHVE je správný název jména. To je také vidět ze všech jmen, která začínají nebo končí tím „Jah“. Pán se vždy představoval jako ten, kým On je pro ty Své, od JAHVE-Jireh = „Pán se postará“ (1. Mojžíšova 22:13-14), až po

JAHVE-Šama = „Pán je přítomen“ (Ezechiel 48:35). Pro Bůh – ELOHIM stačí již El: El Eljon – Bůh Nejvyšší (1. Mojžíšova 14:18), El-Šadaj – „Bůh Všemohoucí“ (1. Mojžíšova 17), El-Olam – „Věčný Bůh“ (1. Mojžíšova 21:33), až po El-Gibor – „Mocný Bůh“ (Izaiáš 9:6). Jako El Šadaj se Bůh zjevoval hlavně až do vydání Zákona. Od toho času jméno Jeho smlouvy JAHVE hraje hlavní roli. Emanu-el znamená „Bůh s námi“ a Halelu-jah „chvalte Pána“. Izaiáš (Jesa-jah) znamená JAHVE je spása“, Dani-el „Bůh je soudce“! Vždy je „El“ spojeno s Bohem a „Jah“ s Pánem.

Je dobré vědět, že každé Boží zjevení od samého počátku mělo význam ve spásných dějinách. Tak bez námahy sledujeme přechod od Starého k Novému Zákonu. Novozákonní jméno smlouvy Ježíš v hebrejské řeči znamená JAH-ŠUA, které přímo vyjadřuje, kdo to je, který přijde, totiž „Jahve-Zachránce“. „*On zajistě vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.*“ (Matouš 1:21) Je hluboce politováníhodné a neuctivé vůči Bohu, že bibličtí překladatelé nezachovali původní význam jmen. Byli to znalci jazyků, ale jak vidíme, to nestačí. Musí nám to být darováno skrze zjevení. Duch Boží sám zpytuje hlubiny Božství (1. Korintským 2:10-16) a uvádí nás do vší pravdy (Jan 16:7-15 aj.) – do skrytých tajemství Boží spásné rady (Efezským 3:1-5 aj.)

Jeden sedí na trůnu!

Ve dnech krále Achaba viděl prorok Micheáš Pána na Jeho trůnu. Micheáš nebyl nějakým „sborovým prorokem“, nýbrž pravým prorokem Božím, který řekl: „*Proto slyšte slovo Pána: Viděl jsem Pána sedícího na trůnu svém, a všechno vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho.*“ (2.Par.18:18) Také tento prorok viděl jen jednoho Pána sedět na trůnu a obklopeného anděly.

Izaiáš je další svědek, který nám sdělil své nádherné prožití: „*Léta, kterého umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplňoval chrám... Potom jsem slyšel hlas Pána řkoucího: Koho pošlu? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj, já, pošli mne.*“ (Izaiáš 6:1-3+8)

Pozvěme proroka Izaiáše ještě jednou k svědectví. V každém Božím zjevení je ten přídomek – titul „JÁ jsem“. „JÁ jsem ten Věčný, ten sám v sobě Existující, tentýž včera, dnes a tentýž na věky“. „*Věčný Bůh, ten Pán je stvořitel země.*“ (Izaiáš 40:28b) „...*že Já jsem, a že přede mnou nebyl zformován Bůh silný, aniž po mně bude. Jen Já jsem Pán, a žádného není kromě mne spasitele... a jen já Bůh silný jsem.*“ (43:10-12) „*JÁ jsem ten první a Já ten poslední, a kromě mne není žádného Boha.*“ (44:6) „*JÁ jsem Pán, a není žádného více, kromě mne není žádného Boha.*“ (45:5) „*JÁ jsem, Já jsem ten první a Já jsem ten poslední.*“ (48:12 aj.) Ze všech biblických svědectví jasně vyplývá, že je to vždy jen ten **Jeden**, kromě Něho jiný neexistuje.

Prorok Ezechiel, jehož jméno znamená „Bůh je silný“, nás seznamuje se svým nadpřirozeným prožitím: „...*na pohledění jako kámen safírový, a nad podobenstvím trůnu, na něm svrchu, na **pohledění jako tvárnost člověka**. ...To bylo podobenství slávy Pána. Kteréžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem hlas **JEDNOHO mluvícího**.*“ (Ezechiel 1:26-28)

Ano, vzhled Boha, toho Pána je podoba Muže, tak jak chodil v zahradě Eden. Nad tím JEDNÍM sedícím na trůnu byla duha smlouvy. ON je Bohem té smlouvy; smlouvu s Izraelem uzavřel jako Anděl smlouvy (Skutky 7:33-38). Ve Zjevení 10 přichází Pán obklopen duhou a staví Své nohy jako právoplatný majitel na zemi a moře. Jako Spasitel uzavřel smlouvu také s novozákonní Církví Svým jménem smlouvy JAHŠUA/Ježíš (Matouš 26:26-29 aj.). Ve Starém Zákoně proroci předpověděli spásu a příchod Spasitele, v Novém Zákoně se všechna proroctví stala prožitou realitou.

Ani jedenkrát na trůnu nebylo spatřeno více božských podob nebo osob. **Vždy to byl jeden věčný Bůh, který jako „Pán“ přijal viditelnou podobu.** Ani prorok Daniel neviděl na trůnu dvě osoby (7:9-14). Pozoroval, jak byly postaveny stolice k soudu, a Soudce, jehož rozhodnutí je definitivní, v podobě ctihodného Starce se posadil. Ve spojitosti se soudem viděl, jak **Syn člověka** přicházel s nebeskými oblaky a byl přiveden k ctihodnému Soudci. V Novém Zákoně můžeme o příchodu Syna člověka číst: „*Když pak přijde Syn člověka v slávě své, a všichni svatí andělé s ním, tedy posadí se na trůnu velebnosti své.*“ (Matouš 25:31) Zůstává jako Velekněz a Přímluvce na pravici Boží, dokud všichni nepřátelé nebudou položeni k Jeho nohám jako podnože (Židům 2:5-9). To si lze přečíst na více místech v Písmu. Tak zní slovo zaslíbení: „*Sed’ na pravici mé, dokud nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých.*“ (Žalm 110:1; Ef.1:17-23; Židům 2:5-9 aj.)

Poslechněme si Štěpánovo svědectví: „*On pak jsa pln Duchu svatého, pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. I řekl: Aj, vidím, nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.*“ (Skutky 7:55-56) Od Jeho proměny v Člověka až po dokonání vidíme našeho milovaného Spasitele v různých úkolech vedle Boha. V Synu se musely všechny symbolické obrazy Starého Zákona stát realitou. Jako Syn Boží je Spasitelem, jako Syn člověka Prorokem, jako Syn Davidův je Králem. Jako Syn Abrahamův je Dědicem světa – skrze Něho jsme se stali dědici Božími a spoludědici Krista.

ON je Beránek Boží, který nesl hřích světa na kříž. ON je Prostředník Nové smlouvy (Židům 8:6). ON je Velekněz, který vešel do nebeské svatyně se Svou vlastní krví a obětoval ji na trůnu milosti (Židům 9:11-12). ON je Přímluvce, který nás zastupuje u Otce (1. Jana 2:1). ON se stal vším pro všechny, aby všichni,

kteří Jemu věří, mohli být vším skrze Něho. Jen víra v Ježíše Krista je pravá víra v Boha. Neboť Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou (2. Korintským 5).

Písmo svaté je napsáno v dokonalém spásném pořádku. Každé místo musí být ponecháno tak, jak a kde je. Jestliže je psáno „Syn Boží“, tak to tam patří a za žádných okolností to nesmí být zaměněno za „Syna člověka“ nebo „Syna Davidova“. Jestliže tam stojí „Syn člověka“, pak to za žádných okolností nesmí být nahrazeno „Synem Božím“. Totéž platí tam, kde je psáno „Prostředník“ nebo „Přímluvce“ a u všech ostatních názvů. Všechno, opravdu každé označení platí jen pro tu souvislost, ve které je to také napsáno. Lidé, kteří neměli správné Boží poznání, zanesli do spořádaného svatého Písma žalostný zmatek a autoritu Božího Slova tak podkopali, jakoby nebylo hodnověrné, jen aby podepřeli své vlastní výklady.

Pojďme ještě k apoštolovi Janovi, který na ostrově Patmos byl hoden vidět zjevení Ježíše Krista. Když byl vytržen v Duchu do „dne Pána“, slyšel hlas Všemohoucího jako zvuk pozounu. Co viděl, to měl napsat a také to, Bohu díky, věrně učinil. Potom, co Ježíše Krista představil jako věrného svědka, jako prvorozeného z mrtvých, který nás Svou krví spasil z hříchů, a udělal z nás krále a kněze Svému Bohu a Otci – který je také náš Bůh a Otec (Jan 20:17; Židům 2:10-18 aj.) – odkazuje na toho, který přichází s oblaky: „*Aj, běže se s oblaky, a uźří jej všeliké oko, i ti, kteří ho bodli; a budou plakati pro něj všechna pokolení země, jistě.*“ (Zjevení 1:7) V dalším verši se ten Příchodzí představuje sám, ale tentokrát ne jako Syn člověka, ale jako ten Všemohoucí: „*Já jsem Alfa i Omega, totiž počátek i konec, praví Pán, který je, a který byl, a který přijíti má, ten všemohoucí.*“ (v. 8)

Ve 4. kapitole Jan viděl otevřené dveře do nebe a zase slyšel hlas toho Všemohoucího jako pozounu, který na něho volal: „*Vstup sem, a ukáži ti, co se má dítí potom. A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj trůn postaven byl na nebi a na trůnu JEDEN seděl*“ (v.1-2) On viděl, jako Izaiáš, toho Sedícího na trůnu a slyšel jako ten prorok ve Starém Zákoně „*svatý, svatý, svatý je Pán, všemohoucí Bůh, který byl, a jest, i přijíti má.*“ (v. 8)

Co je to za člověka, který na základě takových jasných a pravých výpovědí Písma svatého o Bohu, může ještě trvat na těch falešných představách nějakého „trojosobního boha“? Komu ještě záleží na uznání lidí a slávě, ten se nepokorí pod mocnou ruku Boží a Jeho Slovo. Avšak všichni, kteří věří jak Písmo praví, obdrží Boží zjevení a přijmou korekturu.

Vyšlo od Boha

„*Na počátku*“ – ne ve věčnosti, která nemá začátek ani konec – „*bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha...*“ (Jan 1:1) To se vztahuje na počátek času a na celý

Starý Zákon. Následující text mluví o Novém Zákonu: „**A Slovo to se stalo masitým tělem, a přebývalo mezi námi...**“ (Jan 1:14) V dokončení se shoduje: „...*a to Slovo byl Bůh*“. Klíč pro správné porozumění spočívá v souladu Starého a Nového Zákona. Jedno odkazuje do budoucnosti a svědčí o tom, co přijde, to další je neustálá přítomnost až do doby, kdy se všechno naplní.

V celém Starém Zákoně Její vidíme jako Pána; v Novém Zákoně, když se stal Člověkem, jako Syna – jako prvorozeného mezi mnohými bratry. Jeho svědectví jako Syna určené znalcům Písma tehdy i dnes zní: „*Kdyby Bůh byl váš Otec, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha vyšel...*“ (Jan 8:42) Svým tehdejšími a dnešními učedníkům adresuje: „*Nebo sám Otec miluje vás, protože vy jste mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel. Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět.*“ Tehdy oni odpověděli – a dnes odpovídáme my: „*Nyní víme, že všichni vědí, a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze to věříme, že jsi od Boha přišel.*“ (Jan 16:26-33) Ve velekněžské modlitbě Syn říká: „*Nebo slova, která jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali právě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal.*“ (Jan 17:6-8)

Syn, který od Otce vyšel, oznámil v Jan 14-16 příchod Ducha svatého, který také vychází od Otce. „*Když pak přijde ten Utěšitel, kterého já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, který od Otce pochází, ten svědectví vydávati bude o mně.*“ (Jan 15:26) Ve Starém Zákoně Bůh řekl: „*I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké masité tělo*“ (Joel 2:28) – v Novém se to stalo. Všechna proroctví, která oznamovala narození Syna a vylití Ducha svatého, se naplnila. Začalo to tím, že Duch svatý zastúpil Marii a Otec tak zplodil Syna, který nebyl nazván Synem Ducha svatého, nýbrž Božím Synem (Lukáš 1:35). Duchem zplozený Boží Syn byl po Svém křtu naplněn Duchem svatým (Matouš 3:13-17), a tak v Něm přebývala plnost Božství mezi námi, jak je psáno: „**Nebo v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně**“ (Koloským 2:9), aby se mohlo splnit: „**V něm jste i vy dosáhli plnosti, který je hlavou všech mocností a knížat**“ (v. 10) Ten předchůdce předpověděl, co se také stalo: „*Já vás křtím vodou k pokání, ten pak, který po mně přichází, je mocnější nežli já, jehož nejsem hoden obuvi nositi. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm*“ (Matouš 3:11)

Ve spojitosti s vylitím Ducha ve Skutcích 2:33 je to dosvědčeno. Tak to mohl říci Petr o těch, kteří uvěřili, nechali se pokřtít a obdrželi dar Ducha svatého (Skutky 10:44-48). V 11. kapitole zdůrazňuje ještě jednou, aby to všichni pochopili: „*Když jsem pak já mluvití začal, sestoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku. I rozpomenul jsem se na slovo Páně, který pověděl: Jan zajisté křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým.*“ (Skutky 11:14-18) Všichni synové a dcery Boží na tom mají stejný podíl: Slyší Slovo, přijímají je jako semeno do svých srdcí a skrze zplození z Ducha (Jak.1:18; 1. Petra 1:23) jsou znovuzrozeni k živé naději a prožívají naplnění Duchem svatým.

Ještě jednou se ptáme, jakým právem otcové koncilu zbavili jasné a pravé svědectví Písma moci a svá lidská učení povýšili na příkázání. A musíme se dále ptát, proč protestantské kostely trvají na nebiblickém vyznání víry a tradičním učení. A ještě se musíme ptát, jestli se od samého počátku neplní a neopakuje, že ti stavitelé Úhelný Kámen, který je přece také Závěrečným Kamenem, totiž Alfa a Omega, zavrhli. O těch, kteří staví podle vlastních plánů, je předpověděno v prorockém Slově: „**Kámen, který zavrhli stavitelé, učiněn je v hlavu úhelní**“ (Žalm 118:22) A přesto pro některé: „*bude i svatyní*“ pro jiné: „*kamenem pak urážky a skálou pádu*“ (Izaiáš 8:14) „*Z té příčiny takto praví Bůh ten Pán: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebude zahanben*“ (Izaiáš 28:16)

Bůh všecko postavil na základ víry a zjevení. Tak praví Pán Ježíš: „*Nikdy jste nečetli v písmech: Kámen, který zavrhli dělníci, ten učiněn je v hlavu úhlovou? Od Pána se toto stalo...*“. To se stalo proto, aby On sám mohl budovat Svoji Církev (Matouš 16:16-18), „*a je to divné před očima našima*“ (Matouš 21:42). Apoštol Petr se o tomto tématu obšírně rozepsal v 1. Petra 2:1-10.

Platnost jednou provždy platného Božího Slova je přímým vlivem nepřítelů bez milosti zpochybňována, a ten „Úhelný Kámen“ přehazován sem a tam. Ale nyní musíme skrze autoritu Božího Slova biblická učení nekompromisně zase uvést v platnost. Veškerá nebiblická učení a kostelní dogmata musí být sražena z piedestalu. „Závěrečný Kámen“ bude během posledního mocného působení Ducha s jásotem dosazen zpět na Svě místo (Zach.4:7+10). Všecky učební plány, mínění a výklady pomínou, jen Boží Slovo zůstane na věky (Izaiáš 40:8; 1. Petra 1:25; Lukáš 21:33). Tak praví Pán: „*Při počátku oznamuji dokončení, a hned zdaleka to, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, co se mi líbí, činím.*“ (Izaiáš 46:10)

Všichni dělníci v království Božím mají velikou odpovědnost za duše, které jim byly svěřeny a žádnému z nich by nemělo být lhostejné, kde budou trávit věčnost. Každý zvěstovatel se musí ptát, od koho pochází učení, které zastupuje. Svědectví Spasitele je jasné: „*Odpověděl jim Ježíš a řekl: Mé učení není mé, ale toho, který mne poslal. Bude-li kdo chtíti vůli Jeho činiti, ten bude umět rozeznati, jestli to učení z Boha, nebo mluvím já sám od sebe.*“ (Jan 7:16-17)

Může někdo dnes tohle říci o kazatelích, evangelistech, pastorech, učitelích atd.? Zde se naskytá otázka, zda od Pána vyšlo nějaké **přímé povolání a poslání**, na které se vztahuje: „**Amen, amen, pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal.**“ (Jan 13:20) Jen potom může být vpravdě řečeno: „**Kdo vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdo pak mnou pohrdá, pohrdá tím, který mne poslal.**“ (Lukáš 10:16) Na koho se dnes opravdu vztahuje: „*Jako Otec mne*

poslal, tak i já posílám vás“ (Jan 20:21b)? Proroci a apoštolové byli posláni služebníci Pána.

Z Božího zjeveného Slova byla zřízena filozoficko-theologická fakulta; Boží povolání bylo nahrazeno zaměstnáním. To „*všichni budou vyučeni Bohem*“ se již neplní. Víra byla změněna ve filozofii, přestože Pavel již tehdy varoval: „*Hled'te, aby vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.*“ (Koloským 2:8)

Ještě dnes platí pro každého Božího služebníka výzva: „*Kaž slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas, trestej, žehrej, napomínej, ve vší tichosti a učení.*“ (2.Tim.4:1-5) Tak Pavel zapřísahal svého spolupracovníka Timotea. **Služebník není tou autoritou, nýbrž Slovo Boží je absolutem a jedinou Boží autoritou.**

„*JÁ postavím Svoji Církev*“

Kristus má jen jednu Církev, kterou sám spasil a volá ji ze všech národů, kmenů a jazyků a sjednocuje se Sebou. Spasitel říká: „*JÁ vzdělám Církev svou...*“ (Matouš 16:16-18) Svě vlastnictví-Církev dokoná k blahoslavenému dni Svěho příchodu (Fil.1:6 aj.), „*...aby ji sobě postavil slavnou Církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá, a bez úhony.*“ (Efezským 5:27)

Toto je jedno z nejdůležitějších období v dějinách lidstva. Nyní je kázáno to věčně platné evangelium na svědectví všem národům (Matouš 24:14; Zjevení 14:6). Zároveň probíhá vyvolávání těch, kteří patří k pravé Církvi Pána, při čemž On sám volá na ty Svě: „*Vyjděte z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.*“ (2. Korintským 6:14-18; Zjevení 18:4) Tuto výzvu přirozeně uposlechnou jen ti, kteří opravdu chtějí prožít svoji přípravu a počítat se k Církvi-Nevěště. Do Církve byly ustanoveny k obzvláštním úkolům služby, jak stojí psáno: „*A zajisté postavil Bůh v Církvi nejprve apoštoly, druhé proroky, třetí učitele...*“ (1. Korintským 12:28; Efezským 4:11-16 aj.) Tyto služby se nevzdělávají v biblických školách nebo v seminářích kazatelů, nýbrž jsou to povolání od samotného Boha.

Apoštol píše o těch, kteří na základě síly Božího povolání jsou určeni k zvěstování tajemství nebeského království: „*Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích tajemství Božích. Dále pak vyhledává se při šafářích, aby každý věrný nalezen byl.*“ (1. Korintským 4:1-2) Proto musí být vznesena obžaloba proti všemu nebiblickému, co se ještě rozšiřuje. To musí být odhaleno a konfrontováno s Božím Slovem.

Během náboženských dějin nebyla spásná Boží rada tak jasná a dokonale zjevená jako nyní. Jak to bylo na počátku, při prvním Kristově příchodu, je to také nyní před Jeho návratem. Nejprve vystoupil zaslíbený prorok (Izaiáš 40:3; Malachiáš 3:1), jak to vidíme potvrzené v těch čtyřech evangeliích, jako muž poslaný Bohem, aby připravil cestu Páně a vydal svědectví o Světle, které lidem svítí. Potom přišel zaslíbený Zachránce a Spasitel, kterého Jan Křtitel představil.

Pán nyní mluví s těmi Svými jako tehdy, zahrnuje do toho celé Slovo, počínaje Mojžíšem, Žalmy a proroky a pokračuje Novým Zákonem. Kdo věří tomu, co ve Svém Slově říká, tomu to bude zjeveno, ten bude rozumět (Lukáš 24:27-49). Kdo tomu nevěří, nemůže mu to být zjeveno. Jen víra vede ke zjevení skrze Ducha. Pán se ptal Svých učedníků potom, co jim zjevil význam podobenství: **„Porozuměli jste tomu všemu? Řekli jemu: I ovšem, Pane. ON pak řekl jim: Proto každý učitel Písma v království nebeském podobný je člověku hospodáři, který vynáší z pokladu svého nové i staré věci.“** (Matouš 13:51-52)

Služebník, který byl Pánem ustanoven, nezvěstuje částečné pravdy, nýbrž v pravém smyslu slova, celou radu Boží. V ústech všech povolanych Božích služebníků Jeho Slovo zůstává tak, jak vyšlo z Jeho úst, čistá pravda (1. Královská 17:24). Nyní je zase pokrm, vůle a dílo Boží, které se dokonává v Církvi-Nevěstě, opět jako tehdy spojováno s Ženichem: **„Dí jim Ježíš: Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mne poslal a dokonal dílo jeho.“** (Jan 4:34)

Výrok našeho Pána musíme nyní v plném smyslu pochopit a prožít: **„Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím z úst Božích“** (Matouš 4:4), neboť stojí psáno: **„Aj, dnové jdou, dí Panovník ten Pán, že pošlu hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Pána.“** (Amos 8:11) Právě tak si musíme být vědomi toho, že v každém výkladu Slova je podáván hadí jed – duchovní smrt. **Jedná se o význam Slova, ve kterém je zjevena vůle Boží.** Je také velice důležité vědět, co Pán předpověděl, že bude předcházet Jeho příchodu jako Ženicha, a jaká služba nyní musí být vykonávána. Jedná se v první řadě o zaslíbenou službu proroka Eliáše, skrze něhož bylo zjeveno plné Slovo a Boží vůle pro poslední období před ukončením času milosti. **„Ježíš odpovídaje řekl jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všechny věci.“** (Matouš 17:11) A jedná se také o učitelskou službu k tomu náležející, kterou Pán popsal: **„Kdo tedy je ten služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim rozdával pokrm v pravý čas?.. Amen, pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.“** (Matouš 24:45-47) Tak vypadá to navrácení v uskutečnění. Jedna služba je spojena s druhou, tím bude vše uvedeno opět do původního stavu.

Prázdná slova nejsou nic platná ani mluvčím ani posluchačům. Pavel varoval: **„Žádný vás nesvod' marnými řečmi...“** (Efezským 5:6) Náš Spasitel řekl:

„Aj, jdu, (jakož psáno jest o mně) **abych činil, ó Bože, vůli tvou.**“ (Židům 10:7-10) O spasených je řečeno: „*A vztáhna ruku svou na učedníky své, řekl: Aj, matka má a bratři moji. Nebo kdo by činil vůli Otce mého nebeského, ten jest bratr můj, i sestra má, i matka má.*“ (Matouš 12:49-50) A rovněž: „*Než potřebí je vám trpělivosti, abyste **Boží vůli činíce, dosáhli zaslíbení.***“ (Židům 10:36-39) **Nyní nám musí duchovní pokrm posloužit k posílení, abychom mohli vůli Boží činit.** Jenom se modlit: „Tvá vůle se staň...“ nikomu nepomůže. Jak při Hlavě, tak i při údech Těla Kristova se musí v dokonání díť vůle Boží.

Někdo to musí říci

Někdo to musí říci a varovat. Ve všech zemích světa bojují tamní reprezentanti náboženství za svá vlastní učení a obhajují své tradice jako „vůdčí kulturu“. Všichni vysílají misionáře, kteří jsou všude velmi horliví. Nemáme jen mnohá světová náboženství, máme 342 „křesťanských kostelů“ sjednocených v ekumenické radě kostelů, která byla založena 23. srpna 1948 v Amsterdamu. Všichni se odvolávají na Boha a Bibli, učí však a jednají naprosto rozdílně. Všichni budují svá vlastní království a označují to jako království Boží. Církev Ježíše Krista se nejedná o pozemské uznání, o světskou moc, ta bojuje o biblickou víru, která je od samého počátku dána svatým a Bohu posvěceným (Juda 3). To bylo tehdy žádostí apoštolů, a je to naše žádost dnes. **Slovo Boží musí být ve všem uznáváno jako jedině platné, a všechny výklady a lidská učení odhalována jako klam nepřítel.** Nemá smysl, káží-li evangelisté o příchodu Krista a znameníh konečného času, a přitom zůstávají ve starém kvasu tradičních, nebiblických učení. Každý upřímně hledající si musí být vědom, do čeho se při čtení tohoto pojednání pustil. Musíte počítat s tím, že Boží Slovo Vás ze Svého působení nevynechá, nýbrž skutečně vykoná, k čemu je posláno (Izaiáš 55:11).

Někdo proto musí říci, co je potřeba korigovat a musí to učinit ve jménu Pána. Je to smutný fakt, že křesťanství vůbec nepostřehne, že žijeme v úplně zfalšované víře. Všude jsou výklady, jen Slovo ne.

Pavel si byl jist zvěstováním pravého evangelia, které obdržel skrze zjevení Ježíše Krista, a v přímé odpovědnosti před Bohem vyslovil prokletí nad všemi, kteří zvěstují jiné evangelium (Galatským 1). Dnes však skoro všichni mluví o požeňnáních a káží jiné evangelium, aniž by si toho byli vědomi. A zase se ptáme: „**Co říká Písmo svaté?**“ a kdo je z Boha, pro toho bude platit jedině odpověď ze Slova Božího. Všichni ostatní budou nadále trvat na svých náboženských učeníh a budou je obhajovat.

Obzvláště zle byl chápán v průběhu náboženských dějin – dokonce uznávanými překladateli Bible – a stále se tak ještě děje, Matouš 28:19: „...*křtíce je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého.*“ Totéž se vztahuje na významný výrok našeho Pána v ev. Jana 20:23: „*Kterýmkoliv odpustili byste hříchy, odpouštějí se jim; kterýmkoliv zadrželi byste, zadrženy jsou.*“ Také o jiných tématech panovaly silné dohady, ano vlastně je každé učení víceméně špatně pochopeno a vyloženo. Proti tomu se zde vznáší v pověření Božím obžaloba. Jestliže se opravdu upřímně chceme dostat z tohoto duchovního chaosu, musíme se **vrátit zpět k začátku, abychom se dozvěděli, jak apoštolové takovým rozporným místům a tématům – o nichž se ale nikdy spolu nedohadovali – porozuměli a je vykonávali.**

Apoštol Jan píše: „*Co bylo na počátku, co jsme slyšali, co jsme na vlastní oči viděli, čeho se naše ruce dotýkaly... to vám zvěstujeme...*“ – **ne, co někdy později vzniklo.** V novozákonní Církvi se na počátku všechno dělo tak, jak to přikázal Petr, kterého vzkříšený Pán sám ustanovil a měl klíče království nebeského. Hned v prvním kázání o Letnicích ukázal hledajícím ty Dveře a otevřel je těm, kteří uvěřili. Ukázal jim na tu úzkou cestu, která vede k věčnému životu, skrze pokání a křest. Tak v poslušnosti víry vědomě vešli do království Božího. To odpovídalo přesně tomu, co náš Pán řekl v Matouš 28, a také misijnímu příkazu v Marka 16:16: „*Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdo pak neuvěří, bude zatracen.*“

Petr nejprve následoval odkazu toho Vzkříšeného v Lukášově evangeliu: „... *a aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy...*“ (24:47) V prvním kázání se potom také **naplnilo**, co řekl náš Pán v Janově evangeliu: „*Kterýmkoli odpustili byste hříchy, odpouštějí se jim; kterýmkoli zadrželi byste, zadrženy jsou.*“ (20:23)

Zvěstováním evangelia bylo kázáno odpuštění a ti, kteří uvěřili, je prožili. Těm, kteří uvěřili, mohl Boží muž té první hodiny říci: „Vaše hříchy se vám odpouštějí v Jeho jménu!“ Ale všem, kteří neuvěřili, musel říci: „Vám vaše hříchy nejsou odpuštěny.“ Víra přichází z kázání a kázání ze Slova Božího (Římanům 10). Těm, kteří věřili, byly hříchy odpuštěny, těm, kteří nevěřili, nebyly odpuštěny. Tak se dodnes pod zvěstováním evangelia Ježíše Krista naplňuje to, co Pán řekl. V prvním Letničím shromáždění byl misijní příkaz tak, jak to stojí v těch čtyřech evangeliích, souhrnně korektně kázán a vykonáván! Jako první přichází kázání, které způsobí víru. Návazně ten Duch vede k pokání a jednotlivcům se dostává odpuštění. Další prožití jsou křest a křest Duchem.

Kdo si myslí, že mezi misijním pověřením Pána a praktickým prováděním skrze apoštoly je rozpor, neporozuměl, že se přece má křtít do toho jména. Otec přece není žádné jméno, Syn a Duch svatý rovněž ne. Jsou to označení jako Stvořitel, Zachránce, Král atd. Ale musí být křtěno do toho jména, jak se to také

dělo. Jakou knihu vůbec čteme, jestliže by v ní byly rozpory! Rozpory jsou v hlavách lidí, potom, co si to nechali „vysvětlit“ od nepřítele. Tím Boží Slovo ztrácí pro ty zavedené do bludu na věrohodnosti a kostelní tradice nabývají ospravedlnění. Tak praví Pán: „**Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení svá zachovali... rušíte slovo Boží svými tradicemi...**“ (Marka 7:7-13)

To jméno ve Starém a Novém Zákoně

Důležitost jména našeho Pána bychom měli ještě jednou zdůraznit v jeho rozsáhlém významu pro víru, křest a plnou spásu. V proroku Joeli nalézáme ke jménu Pána, které musí být pro záchranu duše vzýváno, více objasnění. Zaslíbení zní: „**Avšak stane se, že kdo by vzýval jméno Pánovo, vysvobozen bude.**“ (Joel 2:32) V prvním kázání Petr toto prorocké slovo připomíná seběhlému množství. To „...*avšak stane se...*“ se stalo v síle spasení tím „... *a stalo se...*“. „*Tedy ti, kteří ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se v ten den duší okolo tři tisíců.*“ (Skutky 2:41)

Ten apoštol mýnil téhož Pána, o kterém prorokoval prorok Joel. Ve verši 38 je ve dni založení novozákonní Církve jasně ukázáno, o jaké jméno se jedná: „*Pokání čiňte a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů...*“ To je vzor vykonaného misijního příkazu pro novozákonní Církev platný pro všechny časy. Tradiční trinitářská praxe křtu je rouhání vůči příkazu křtu, protože **oni to jméno zapírají**. Kristovo učení, které je zároveň učení a praxí apoštolů, nalézáme jen ve Slově Božím. Pouhé odvolávání se na Petra a Krista nikomu nepomůže. Co harmonicky nesouhlasí s celým Slovem, to vůbec nesouhlasí!

Následující biblická místa mají důležitost křtu ještě zdůraznit. Pavel se do toho zařazuje a svědčí: „*Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož vstal z mrtvých Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili. Nebo poněvadž jsme s ním vštípeni připodobněním smrti jeho, tedy i vzkříšením budeme.*“ (Římanům 6:3-5) „*Pohřbeni jsouce s ním skrze křest, skrze nějž i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, která jest mocné dílo Boží, kterýž jej vzkřísil z mrtvých.*“ (Koloským 2:12)

Tradiční nebiblické křopení kojenců se sice nazývá „křtem“, ale tím není. Řecké slovo pro křest „baptisma“ znamená „ponořit pod hladinu“. To je všem theologům známo. K tomu se ještě přidává špatné porozumění Ježíšových slov z Jan 3:5 a jejich užití: „*Amen, amen pravím tobě...: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.*“ Tento text zcela vytržený ze souvislosti byl vyložen jako „křest znovuzrozením“, čemuž se věří a učí. Kojenec, který o prožité milosti, spásu a znovuzrození absolutně nic neví, má být

znovuzrozen skrze úřední akt. Zeptá-li se člověk těchto tak „křesťansky“ pokřtěných později v jejich životě, potom nechtějí o milosti nic slyšet a chtějí mít od Ježíše Krista pokoj. Tímto je proti nebiblickému učení křtu a praxi vznesena obžaloba před Božím soudem.

Jednorázovým ponořením byli křtěni původně jen ti, kteří uvěřili na základě Písma. Tak jako zesnulý je uložen do rakve na záda a pohřben, tak ten s Kristem sám sobě zemřelý je ve křtu symbolicky pohřben s Ním (Římanům 6:3-11). Vyzvednutí z vody ukazuje, že dotyčná osoba nyní putuje s Kristem v novém životě. O Bohu se již nesmí vést dále žádné diskuse, žádné hádky o křtu, nyní musí být opět obnoven Boží pořádek. „**Jeden Pán, jedna víra, jeden křest; jeden Bůh a Otec nás všech, který je nade všechno a skrze všechno, i ve všech vás.**“ (Efezským 4:5-6)

Filip zvěstoval v Samaří spásnou zvěst o království Božím a o jménu Ježíše Krista. A všichni, kteří uvěřili, muži i ženy se **nechali pokřtít na jméno Pána Ježíše** (Skutky 8:1-17). Když ten evangelista zvěstoval tomu komorníkovi návazně na Slovo proroka Izaiáše spásnou zvěst o Ježíši Kristu, řekl komorník: „**Hle, tady je voda! Co by mělo mému křtu ještě překážet?**“ Filip souhlasil: „**Jestliže věříš z celého srdce, může se to stát.**“ Ten odpověděl: „**Ano, věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.**“ Nechal zastavit vůz a oba vstoupili do vody, Filip i komorník, a pokřtil jej (Skutky 8:33-40). Již Jan křtil tam, kde bylo hodně vody (Jan 3:23), aby mohl řádně ponořit. Sám Ježíš se jím nechal pokřtít a po křtu vystoupil z vody (Matouš 3:16).

Při biblickém aktu křtu vstoupí do vody oba, křtěnec a křtitel. Nebo to chce někdo zapřít, přestože je to tak napsáno? Ten správný sled zůstává v platnosti: kázání, víra, křest. Co je to za člověka, který se opovazuje Bohu a jeho Slovu odporovat a trvat na nebiblické tradici?

Ve Starém Zákoně bylo jméno Pána JAHVE, které bylo vzýváno. V Novém Zákoně je to jméno JAHŠUA, a je to ten stejný JÁ JSEM, který mohl říci: „**Amen, amen, pravím vám: Prvé nežli Abraham byl, JÁ JSEM.**“ (Jan 8:58) JAHVE Starého Zákona je JAHŠUA/Ježíš Nového Zákona. Ve Starém Zákoně se zjevoval v duchovní tělesnosti, v Novém v masité tělesnosti, aby nás, kteří jsme v masitém těle, spasil.

Pavel shrnuje: „**Vyznás-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Srdcem zajisté se věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání děje se k spasení. Nebo Písmo dí: Všeliký, kdož uvěří v něj, nebude zahanben. Není zajisté žádného rozdílu mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke všem vzývajícím jej. Každý zajisté, kdo by vzýval jméno Páně, spasen bude.**“ (Římanům 10:9-13)

Ve 3. kapitole Skutků apoštolských je svědectví o divu uzdravení ochrnutého muže. Petr řekl: „**Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod’**“ (v. 6) Ve 4. kapitole jsou apoštolové postaveni kvůli tomuto uzdravení před nejvyšší radu a tázáni: „**Jakou mocí aneb v kterém jménu jste to učinili? Tehdy Petr, jsa pln Ducha svatého, řekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští, poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému, kterak by on zdráv učiněn byl: Známo bud’ vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toho jméno stojí tento před vámi zdravý. To je ten kámen za nic položený od vás stavitelů, který jest v hlavu úhelní. A není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spasení býti.**“ (v. 7-12) Pavel, zplnomocněný apoštol s přímým nebeským povoláním, píše: „**A všechno, cokoli činíte v slovu neb v skutku, všechno číňte ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho.**“ (Koloským 3:17)

„Všecko“ míní všecko, a všecko, tak to ten Boží muž nařídil, mělo být v Církvi Nové smlouvy konáno v novozákonním jménu smlouvy. Komu máme dát za pravdu: Bohu nebo lidem? Petr v Jeruzalémě, Filip v Samaří, Pavel v Efezu – všude všichni křtili na jméno Pána Ježíše Krista. To svědectví o křtu spočívá – přesně biblicky – na třech a více svědčích.

Vidíme, že ten důraz je ve Starém a Novém Zákoně položen na jméno Pána, ve kterém se všechno děje: „**Na kterémkoli místě rozkáži slaviti památku jména svého, přijdu k tobě a požehnám tobě.**“ (2. Mojžíšova 20:24b) „**Nebo kdekoli se shromáždí dva nebo tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich.**“ (Matouš 18:20) V Žalmu 22:23 čteme: „**I budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, uprostřed shromáždění chváliti tě budu.**“ V kázání na hoře je nám řečeno, jak se máme modlit: „**A proto vy se takto modlete: Otče náš, který jsi v nebesích, posvět’ se jméno tvé...**“ (Matouš 6:9) Ve velekněžské modlitbě čteme: „**Oznámil jsem jméno tvé lidem, které jsi mi dal ze světa...**“ (Jan 17:6) Syn Boží se modlil dále: „**Otče svatý, zachovej je ve jménu svém, které jsi mi dal... a známé jsem jim učinil jméno tvé, a známo učiním...**“ (v. 11+26) Jedná se o jméno, které je nad každé jméno, v kterém se Bůh zjevil jako Otec v Synu. Slyšte toto všechny národy a ty lide Boží, vezmi toto dobře míněné varování vážně, věř mu a jednej podle toho!

Veliké odpadnutí

Jak je to možné, že dokonce sbory, které ještě nedávno posílaly modlitby k trůnu milosti ve jménu Ježíše Krista, nyní nabraly tradiční kostelní kurs a opustily biblický základ? Kdyby ti dnešní vůdci sborů poznali, že Bůh nyní zase

všecko uvádí zpět do správného stavu, zdali by to nemuselo být přesně naopak? Copak by se Pavel nemusel opět ptát: „*Kdo vás tak očaroval?*“ (Galatským 3:1) Ledacos cizího bylo zavedeno obzvláště v charismatických shromážděních zasahujících do všech konfesí. Lidé jsou pod úžasným vlivem diskotékové hudby bezmocně strženi do extatického nadšení.

Na rozkaz dělají všichni, kteří se takových shromáždění účastní, vše, co je jim řečeno. Přicházejí také dopředu a jak se již předem očekává, padají v řadách na záda. Ten charismatik k tomu podá vysvětlení, že jsou srazeni Duchem svatým a vešli do Božího odpočinutí. Ale je to tak opravdu?

Kdo četl Písmo svaté, ví, že všichni bez výjimky padli v přítomnosti Boží na svou tvář: od Abrahama (1. Mojžíšova 17:3), přes Mojžíše a Árona (4. Mojžíšova 14:5), po Jozue (5:14) a celý Izrael při posvěcení chrámu (1. Královská 18:39). David zvolal: „**Pojďte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Pánem stvořitelem naším!**“ (Žalm 95:6-7) I Daniel padl na tvář (8:18). **Ježíš padl v Getsemane na tvář** (Matouš 26:38-42). Pavel píše v 1. Korintským 14:25, že **kde Duch Boží působí skrze dar prorockví, lidé padají na tvář**. Také Jan na ostrově Patmos padl na tvář (Zjevení 1:17). Ano, dokonce obyvatelé nebes padnou při modlitbě na tváře: „*A všichni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I padli před trůnem na tváře své, a klaněli se před Bohem. Řkouce: Amen. Požehnání a sláva, a moudrost, a díky činění, a čest, a moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen.*“ (Zjevení 7:11-12)

Někdo přece musí říci, že tu něco nesouhlasí a varovat! Ty pády na záda hrozí ve Slově Božím těm, kteří nechtěli slyšet a nevešli do Božího odpočinutí. „*I bude jim slovo Pánovo naučení za naučením, naučení za naučením, zpráva za zprávou, zpráva za zprávou, troška odtud, troška od onud; k tomu aby šli a padajíce nazpět, setřeni byli, a zapleteni jsouce, aby polapeni byli.*“ (Izaiáš 28:7-13) Přesně toto biblické slovo se všude plní. Když lidé padnou tak, jak to Slovo zde říká, potom se nemůže mluvit o požehnání, ale o soudu. To napomenutí „zkoušejte duchy!“ je příkazem právě této hodiny. Ale to se může dít jen při porovnávání se Slovem Božím. Nyní, v konečném čase jsou svůdní duchové pravému Božímu působení tak blízko, že *kdyby to bylo možné, byli by i vyvolení svedeni* (Matouš 24:24). Kdyby to byl tentýž Duch Boží, který působil na počátku, pak by muselo být všecko tak jako na počátku; stejná víra, stejný křest; musely by být zjeveny stejné služby, dary a ovoce Ducha. Znovu se zaměňuje klamně s pravým, a tak ten podvod pokračuje. Jak dlouho ještě?

Kdo nepochopí, že toto je poslední důležité časové období před Kristovým příchodem, kdy musí být všecko vráceno a zařazeno do původního biblického stavu, ten neuzná ani nutnost této učitelské opravy. To co Pavel prorocky předpověděl pro konečný čas, nyní prožíváme. To veliké odpadnutí probíhá nonstop, aby mohl vystoupit ten člověk hříchu a bude uznáván jako celosvětově

vážená, duchovně-morální autorita. Ten původní protivník je synem zatracení, který se nade všechno pozdvihne a považuje sebe sama za oprávněného pro všechno, co se Boha nebo bohoslužby týče. Většinou vůbec není nápadné, že mu naslouchá celý náboženský svět, ať jedním nebo dvěma ušima a sedí s ním ve stejné lodi. Bible říká, že všichni, kteří si nepřivlastnili lásku k pravdě „což je jen Boží věčně platící Slovo“, propadnou silnému podvodu a uvěří lži (2. Tes. 2).

Nebot' kdo Božímu Slovu v originále nevěří, je odsouzen k tomu, aby uvěřil lži překrouceného Slova. Kdo nevěří Synu Božímu, věří synu zatracení. Kdo nevěří, co Bůh řekl skrze toho pravého Proroka (5. Mojžíšova 18:15-19), **skrze Mesiáše, toho Pomazaného**, jak Petr zdůraznil: „...*každá duše, která by neposlouchala tohoto proroka, vyhlazena bude z lidu*“ (Skutky 3:17-26), uvěří tomu, co říká falešný prorok (Zjevení 19:20). Kdo nevěří plně a cele tomu, co řekl Kristus, věří učení antikrista. Odvolávat se na apoštoly Petra a Pavla není nic platné, jestliže s nimi v učení a biblické praxi nesouhlasíme. **V sázce je věčný život!** Jen jestliže lidé věří, jak Písmo praví, může Duchem působený život vzejít. Slovo je semeno (Lukáš 8:11), a Boží život, který je v tom semeni, může vzejít jen v těch, kteří jej ve víře přijali a sami sobě zemřeli s Kristem. „*Rozséváč dobrého semene je Syn člověka. A pole je svět, dobré pak sítě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka.*“ (Matouš 13:37-38)

To množství falešných proroků a falešných Kristů, totiž ti pomazaní divotvůrci konečného času, jejichž příchod Ježíš Kristus, náš Spasitel, předpověděl pro tento čas (Matouš 24), jsou v souladu s trinitářským vyznáním víry, což Kristus a apoštolové neznali. Oni zastávají trojiční křest a stojí tak proti Kristovu a apoštolskému učení. Původní Církev ale zůstávala v učení apoštolů (Skutky 2:42). Tak jsou, navzdory vnějšímu potvrzení, po zkušeni Slovem shledáni falešnými apoštoly (Zjevení 2:2).

Podle Matouši 7 od 21. verše, jsou to oni, kdo se odvolávají na to, co všechno vykonali ve jménu Ježíše. **O nich je psáno, že zavrhuji jméno Ježíš, které opěvují a užívají. Kategoricky odmítají nechat se jako Pavel (Římanům 6:3) biblicky pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista.** Nejsou ochotni nést potupu Kristovu, mnohem více se jim jedná o uznání od lidí (Jan 5:44). Aniž by si toho byli vědomi, zvěstují jiné evangelium a jiného Krista, a nacházejí se pod vlivem jiného ducha (2. Korintským 11:1-13). Ale na to, aby se naplnilo, co je psáno, se nyní musí dát: „*Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli Otce mého, který je v nebesích. Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdali jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém d'áblů nevymítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti (bezzákonnosti).*“ (Matouš 7:21-23)

Vzdor své působivé službě jsou jako **činitelé nepravosti** odmítnuti a postaveni na stejný stupeň s protivníkem, s **tím člověkem bezzákonosti** (2. Tes. 2:3-7). „*Pošle Syn člověka anděly své, i vyberou z království jeho všechna pohoršení, i ty, kteří činí nepravost, a uvrhnou je do peci ohnivě...*“ (Matouš 13:41-42)

Před Bohem musí být vznesena obžaloba proti všemu náboženskému podvodu, proti všemu, co do Jeho Slova bylo přidáno. U Něho platí jen to, co **skutečně říká Jeho Slovo, ke kterému nesmí být nic přidáváno (Zjevení 22:18)**. Boží soud musí nyní začít v domě Božím, v Církvi Ježíše Krista. Tak jak Slovo vyšlo na počátku z Jeruzaléma a poučení z hory Sion (Izaiáš 2; Skutky 2), tak nyní musí být totéž čisté učení zvěstováno. Nyní opět pro pravou církev platí: „*Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesčíslnému zástupů andělů, k slavnostnímu shromáždění a k Církvi prvorozených, kteří zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých, a k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a k pokropení krví, lépe mluvící než Abelova.*“ (Židům 12:22-24)

Toto je poslední volání skrze poslední zvěst, totální vyvedení z babylonského vězení. Nežijeme v době reformace, kdy bylo mnohé reformováno a na vrata zámeckého kostela přibito 95 tezí, ani v následujících stoletích s jejich mohutnými probuzeními; **žijeme v čase úplného obnovení a opětného zřízení Božho pořádku**. Nyní jsou podkopávány zdánlivé základy, které jsou vlastně pískem a nikoliv skálou – tím pravým základem, a každá nebiblická budova se zřítí. Kdo poznává ten den a jeho zvěst? Kdo je připraven v poslušnosti víry následovat Pánu celou cestu? Kdo vezme to varování vážně?

Výzva

Rád bych se setkal s člověkem, který mi vážně řekne a také tomu věří, že jsou tři Věční, tři Všemohoucí, tři Vševědoucí, kteří existují jako samostatné osoby, jsou ve všem zajedno a dělají se o Božství. To by potom byli skutečně tři bohové a ne ten JEDEN BŮH, pokud má řeč ještě svůj smysl. Proto musí být obzvláště to „trojiční náboženství“ Tertuliána z Tunisu, od něhož pochází ten pojem „trojice“, postaveno před Boží trestní soud. I to se musí podřídit právnímu rozsudku Slova. Právě tak Sabeliovo učení, které převzala „Jednota“, musí být taženo k odpovědnosti.

Ano, člověče slyš a žasni nad tím, jaké novoty se prosazují v náboženském světě: totiž že židé a křesťané i muslimové věří v téhož Boha. Nyní se jedná o globalizaci, o náboženskou dominantu politického světového pořádku. Jak lze číst v tučných novinových titulcích, usiluje se o „alianci světových náboženství“. Do mateřského klína se nevrací jenom křesťanské sesterské kostely, do Říma jsou zvána všechna světová náboženství. Dvanáct nejvýznamnějších svou touhu

po jednotě demonstrovalo. Že všichni věří v téhož Boha, je jednoduše řečeno, neuvěřitelná lež.

Takto rádi představují zastánci Trojice „tři božské osoby“. Ptáme se, zda Bůh ten Pán tak putoval v zahradě Eden. Byl Adam stvořen v takovém obrazu? Určitě ne! Zdali se Bůh ten Pán takto zjevil Abrahamovi? Jistě ne! Mluvil tak s Mojžíšem tvář v tvář? Zcela jistě ne! Kéž zastánci „teorie o třech osobách“ mohou jednou provždy pochopit, jak nesmyslná je jejich představa a učení. Bůh žádnému člověku nedovolí, Jeho, který je nepochopitelný a nevysvětlitelný, představovat nějakým zobrazením. Takovéto zobrazení je přestoupením zákazu z 2. Mojžíšové 20:1-7; je to rouhání vůči Bohu.

Bůh stvořený otci kostela, představený křesťanstvu ve třech osobách, jak si jej představovali ve starých náboženstvích, s třemi tvářemi, jak bývá často viděn na obrazech, není ten pravý Bůh, o kterém svědčí Bible. Tři věčné osoby, které jsou jednotné a přesto rozdílné, v žádném případě nemohou být jediný Bůh; v každém případě ne ten pravý Bůh – Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh Izraele; ten JEDEN VĚČNÝ. Bůh ten Pán je ve Starém a Novém Zákoně tentýž, lhotejno, jak a jako co se On zjevuje. Sám Svému lidu nařídil to pravdivé vyznání víry: „*Slyš Izraeli, ten Pán náš Bůh je JEDEN!*“ (5. Mojžíšova 6:4-9) Totéž vyznání platí také v Novém Zákoně: „*A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš, Izraeli, ten Pán, náš Bůh, Pán jeden jest. Proto milovati budeš Pána svého Boha ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši myslí své, i ze všech mocí svých.*“ Odpověď posluchačů zněla: „*Mistře, dobře jsi v pravdě pověděl. Nebo jeden je Bůh a není jiného kromě něho.*“ (Marka 12:29-32)

Od 11. září 2001, kdy islámští fanatici podřízli pilotům hrdla a letadly spolu se všemi pasažéry zamířili do mrakodrapů v New Yorku, jsme prozkoumali mnoho příslušných encyklopedií a historických knih o islámu. Dospěli jsme k překvapivému zjištění, že Alláh je původně babylonský bůh Měsíce, který údajně měl veškerou vegetaci na Zemi obdarovat plodností. Až poté, co Mohamed svedl 28 válek a podmanil si všechny okolní kmeny s jejich bohy, prohlásil Alláha, boha Měsíce, za boha svého kmene, jako jediného uctívaného boha v Kábě (svatyně) v Mekce. Islámské náboženství si zvolilo jako symbol srpek měsíce, a nyní bojuje proti podle islámského stanoviska „nevěřícím“, až by se srpek stal měsícem v úplňku, a celý svět se podřídí Mohamedově náboženství. Ten „bůh Měsíce“ je tedy úplně jiný bůh, vymyšlený bůh, který nemá s Všemohoucím nic společného!

Takové prohlášení, že Bůh je v každém náboženství a Krista je možno najít všude, je také strašná lež. **Jediný pravý, živý Bůh je ten, se kterým se potkáváme od 1. Mojžíšové 1 až po poslední kapitolu Bible.** Vzdor Jeho rozličným zjevením se jediné na Něho vztahuje význam slova „monotheismus“.

Papež 14. května 1999 líbal ve Vatikánu nádherný výtisk Koránu při návštěvě patriarchy a imáma z Bagdadu. Irácká televize tento snímek vysílala celé dny.

Nyní se vyvíjí úsilí sdružit všechna náboženství do jednoho přijatelného „společenství států světa“. A opět ďábel manipuluje Božím slovem, totiž: „...*aby všichni byli jedno*“, ale to co je napsáno před tím a po tom, to ignoruje. Nyní, před uzavřením brány, jsou také Boží děti vyvolávány ven. Budou jako malé stádo sjednoceny pod Kristem, Hlavou, v Pravdě: „...*aby všichni jedno byli jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě...*“ (Jan 17:21) Pán vyvolává ty Svě ven a všechny staví před rozhodnutí otázkou: „*A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami?*“ Kristova Církev je také označována jako příbytek Boží na Zemi. „*Nebo vy jste chrám Boha živého, jak pověděl Bůh: Přebývatí budu v nich a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*“ Následuje výzva: „*A proto vyjděte z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán Všemohoucí.*“ (2. Korintským 6:15-18)

Jen v Synu přišel Otec k nám, jen v Něm přijdeme my k Otcí: „*Dí jemu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otcí než skrze mne.... kdo vidí mne, vidí Otce, a kterak pravíš: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já v Otcí a Otec ve mně jest? Slova, která já mluvím k vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mně přebývající, on činí skutky.*“ (Jan 14:6+10) Tak praví Pán: „**JÁ a Otec jedno jsme.**“ (Jan 10:30)

Co je hodnověrné?

Jedině Bůh a Boží Slovo je hodnověrné. Abraham uvěřil Bohu, a to mu bylo počítáno za spravedlnost (Římanům 4). Všichni opravdově věřící jsou duchovní semeno Abrahamovo (Galatským 3). Oni putují ve stopách takové víry, jak Písmo praví. Boží svědectví je jasné, proroků a apoštolů také. Nyní se jedná o naše svědectví, to musí být v souladu s tím, co je psáno.

Křesťanství odpadlé od pravé víry si vytvořilo vlastní náboženství. JEDEN Bůh byl rozdělen do osob, které jsou také ještě jednotlivě uctívány. Potom následovalo povýšení Marie do stavu matky Boží – „bohorodičky“ (431 n.l.). Tak, a zde to bude nyní velmi vážné. Tady se dělí ti duchové, neboť tak je to napsáno: „*Po tomto znejte Ducha Božího: Každý duch, který vyznává Ježíše Krista v masitém těle přišlého, z Boha jest. Ale každý duch, který nevyznává Ježíše Krista v těle přišlého, není z Boha; nýbrž je to duch antikristův...*“ (1. Jana 4:2-3) Protože otcové kostela Syna jako „Boha z Boha a Světlo ze Světla“, jak oni to formulují, postavili vedle JEDNOHO Boha, a udělali z něho druhou osobu, prohlásili Marii za matku Boží. To je přímo

antikristovské vyznání. Bible nezná Boha, který má matku. Bůh je od věčnosti na věčnost. Když byla Alžběta naplněna Duchem svatým, vyslovila to, co platí navždy. Neřekla přece: „Matka Boží ke mně přichází“, nýbrž jak je psáno v knize Pravdy: „*Ale odkud se mi dostává cti, že matka mého Pána ke mně přichází?*“ (Lukáš 1:43) Ten anděl také neoznámil narození Boha, ale narození Syna Božího, který je Pán (Lukáš 2:11).

Syn byl zplozen a je „ten Kristus“, ten v masitém těle zjevený „Mesiáš“, „Pomazaný Boží“. Věčný Syn se nestal masem – člověkem, nýbrž On, **kteřý byl na počátku Slovo**, ten Logos, se zjevil jako Syn v masitém těle. To je Boží pravda. Kostelní vyznání víry není vyznáním Ježíše Krista; je to totálně nebiblické a tedy antikristovské. Proto je ohledně biblického vyznání Syna psáno: „**Každý, kdo zapírá Syna, nemá ani Otce; kdo vyznává Syna**, (jak o Něm svědčí Písmo svaté), **ten má také Otce**“ (1. Jana 2:23) Předtím apoštol Jan varoval před antikristem, který nevyznává Ježíše jako v mase zjeveného Krista. Zdůraznil „pomazání Ducha“, které nás biblicky vyučuje, totiž: „...*že žádná lež* (i ta o věčném Synu) *nemá svůj původ v pravdě.*“ (1. Jana 2:18-27) Svaté Písmo nikde nevydává svědectví o narození Syna v nebi, ale jak bylo ve Starém Zákoně předpověděno a naplněno v Novém, jenom zde na Zemi! Amen! V nebi byl vedle Boha pouze „syn ranních červánků“ Lucifer. Ale ten se povýšil, padl a stal se protivníkem (Izaiáš 14:12-14; Ezechiel 28:11-17), a bohem tohoto světa (2. Korintským 4:4).

Právě tak antikristovské je povýšení Marie na prostřednici a přímlyvkyni, ano, dokonce na královnu nebes, následované dogmatem neposkvrněného početí, jejího tělesného nanebevzetí atd. atd. Kdyby se to opravdu stalo, pak by to apoštolové dosvědčili, jako zdokumentovali panenské početí a nanebevzetí Krista. Všecky tyto poučky nemají biblický základ, nepocházejí tedy od Krista, Hlavy Církve, a jsou proto antikristovské. Protože o nich Písmo svaté nesvědčí, je třeba je zavrhnout. Bible zná a nazývá Prostředníkem a Přímlyvcem jen Ježíše Krista, jinak nikoho. ON sám je Král králů – královnu nebes nepotřebujeme ani v nebi ani na Zemi. Je také psáno: „*A jistě žádný nevstoupil v nebe, než ten, který sestoupil s nebe, Syn člověka, který je v nebi.*“ (Jan 3:13) Co je důvěryhodné: to, co říká Boží Slovo, nebo to, co vymysleli kostelní kněží a papežové v průběhu času? Také „historie papežské poslušnosti po Petrovi“ je nábožná legenda. Ani Bible, ani dějiny náboženství se nezmiňují, že by Petr vůbec byl v Římě.

Při uctívání Marie, všech svatých a jejich obrazů se musíme ptát, zda je to bohoslužba nebo modloslužba, když se vzývají zesnulí. Mariologie a všecko uctívání svatých je Bibli zcela neznámé. O Marii není od onoho Letničního dne, kdy prožila s těmi sto dvaceti naplnění Duchem svatým, které je bezpodmínečně nutné ke spasení, až do konce Nového Zákona již ani jediná zmínka. Jako vyvolená nádoba, panna, kterou Bůh k tomu vyvolil, měla porodit Syna

(Izaiáš 7:14), a svůj tehdejší vysoký úkol splnila. Marie byla – musela být částí padlého, hříšného lidstva, do něhož se Spasitel narodil, aby nás mohl spasit z pádu do hříchu. Proto také vyznala Krista jako svého Zachránce (Lukáš 1:47).

Římský kostel skutečně všechno původní učení pozměnil, a z části přenesl z Krista na Marii. Satan jako kníže tohoto světa skrze knížata kostela všechno zpusťil. Nejprve zničil Boží stvoření a potom spásný Boží pořádek, takže uctívání se namísto Bohu, tomu Pánovi, Stvořiteli a Spasiteli, dostává pod náboženskou záminkou jemu. Všechno nebiblické v odpadlém křesťanství musí na zkušební stoličce – na lavici obžalovaných.

Otcové kostela, kteří nebyli ani apoštolové, ani proroci, vyvinuli spekulativní teorie o Bohu a jiných tématech, které později povýšili jednotlivými poučkami na vyznání víry a dogmata. Zcela zjevně neměli žádné porozumění pro uskutečnění Božího spásného plánu, jak to ve Starém Zákoně bylo oznámeno a v Novém se naplňuje, totiž že Bůh lidstvo pádem do hříchu od Něho oddělené spasil od smrti, sám se Sebou smířil a daroval věčný život. Tak jako Adam byl **stvořen** na počátku přirozeného stvoření jako syn Boží, tak je Kristus **Synem Božím zplozeným** z Ducha, Počátkem nového Božího stvoření (Zjevení 3:14). „**Který je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření.**“ (Koloským 1:15-16) „**Nebo které předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.**“ (Římanům 8:29) „**Nebo poněvadž skrze člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých. Nebo jak v Adamovi všichni umírají, tak i skrze Krista všichni obživeni budou.**“ (1. Korintským 15:21-22)

Na všechny syny a dcery Boží se vztahují následující místa: „**Proto jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pomínuly, ať, nové všechno učiněno jest**“ (2. Korintským 5:17) „**Obnoviti se pak duchem mysli své. A obléci toho nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.**“ (Efezským 4:23-24) „**Ano i vás, mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všechny hříchy.**“ (Koloským 2:13) „**On proto, že chtěl zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho.**“ (Jak.1:18) „**Znovuzrození jsou ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.**“ (1:Petr.1:23)

„**A jako jsme nesli obraz zemského, tak ponese obraz nebeského.**“ (1. Korintským 15:49) „**My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.**“ (2. Korintským 3:17-18) Spasitel se musel zjevit v masitém těle a zde na Zemi vykonat spasitelné dílo. Na kříži zvolal: „**Je dokonáno!**“ „**...Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hříchu, a příčinou hříchu potupil hřích na těle**“ (Římanům 8:3)

Jak Bůh předtím všechny proroky pověřil – i Jana Křtitele, který působil jako muž Bohem poslaný – všichni se ale narodili na Zemi, **tak to bylo s posláním Syna, když se narodil na Zemi a byl poslán.** Osudná chyba v myšlení theologů tkví v tom, že Syna již od věčnosti postavili vedle Boha, ačkoliv Pavel v Galatským 4:4 jasně píše: „*Ale když přišla plnost časů, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod zákonem.*“ A tak On musel být: „...*ve všem připodobněn bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, co se u Boha k očištění hříchů lidu díti mělo.*“ (Židům 2:17) „*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se ukáže, podobní jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jak je.*“ (1. Jana 3:2)

Čas je blízko

Leží za námi dva tisíce let času **milosti**, známých jako „poslední dny“ (Skutky 2:17; Židům 1:1-2 aj.), které Bůh přidal lidstvu pro čas Nové smlouvy. Bezprostředně nás čeká událost vzetí Církve-Nevěsty ke svatební hostině v nebi (Matouš 25:1-10; 1.Tes.4; 1. Korintským 15; Zjevení 19). Po svatební hostině ve slávě následuje sedmé tisíciletí dějin lidstva. Obdobími dvou tisíc let od Adama až po Abrahama a dvou tisíc let od Abrahama až po Krista se nebudeme blíže zabývat; ani krátkým časem soužení mezi vytržením a začátkem panování Krále. To jsme udělali již v jiných publikacích.

„Den Páně“ byl popsán ve Starém a Novém Zákoně v různých souvislostech: jako den hněvu a odplaty (Izaiáš 13:6-16); jako den temnosti se znamením na nebi a na Zemi (Joel 2); jako den, který přijde jako zloděj v noci (1.Tes.5:1-4); jako den, ve kterém všechna lidská díla shoří (2. Petra 3:1-10) atd. Pán Ježíš o něm mluvil jako „o dni vzkříšení“. V 6. kapitole Janova evangelia je tento den čtyřikrát zmiňován ve spojení se vzkříšením jako „poslední den“. „*A tato je vůle toho, který mne poslal, aby každý, kdo vidí Syna, a věří v něho, měl život věčný. A já jej vzkřísím v den nejposlednější.*“ (v. 39, 40, 44, 54) Na začátku „posledního dne“ nastane první vzkříšení a na jeho konci druhé vzkříšení. „*A půjdou ti, kteří dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteří zlé věci činili, na vzkříšení soudu.*“ (Jan 5:29)

„*Jiní pak mrtví neožili, dokud by se nevyplnilo těch tisíc let. To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má díl v prvním vzkříšení. Nad těmi ta druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let.*“ (Zjevení 20:1-6) Potom se bude konat poslední soud, známe jej jako „soud před bílým trůnem“ (v. 11-15). Nato následuje nové nebe a nová země (Zjevení 21:1) a čas pomine ve věčnosti.

Také nyní se zase naplnilo jedno časové období, které může skončit každým okamžikem. Přestože den a hodinu nikdo nezná, ta znamená času na to zřetelně

ukazují. Zaslíbený Kristův příchod je již na spadnutí; ještě jen Boží shovívavost čeká na to, až do království Božího vejdou ti poslední (2. Petra 3:9). Již 2 000 let čekají věřící na naplnění zaslíbení Ježíše Krista: „*Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde já jsem i vy byli.*“ (Jan 14:1-3) Nikdy předtím nebyl takový čas, aby všechny průvodní jevy, které mají s touto velikou událostí spásných dějin nastat, se tak přesně plnily jako nyní. I když se ti posměvači, jak je to pro konec dnů předpověděno, ptají: „*Kde je to zaslíbení o příchodu jeho?*“, tak Petr také již tehdy odpověděl: „*Nemešká Pán s naplněním slibů, (jak za to někteří mají, že obmeškává) ale shovívá nám, nechť, aby kteří zahynuli, ale všichni se k pokání obrátili.*“ „*Ale tato jedna věc nebud' před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána je jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.*“ (2. Petra 3)

Na to, co se před Jeho příchodem děje, Pán Ježíš odkazoval různým způsobem, např. v Matouši 24, v Mar.13 i v Lukáši 17. Má to mimo jiné být jako za času Noé – tehdy nastalo zkázonosné smíšení těch dvou linií Seta – synové Boží – a Kaina – lidské dcery – (1. Mojžíšova 6), kterému učinila přítrž potopa. Má to být jako v Sodomě a Gomoře, kdy morálka úplně vzala za své (1. Mojžíšova 19). Abraham byl prorok onoho času, kterému Bůh zjevil, co se stane (1. Mojžíšova 18:17). Bůh seslal soud a z nebe vylil oheň se sírou. Než nyní bude svět třiben ohněm skrze apokalyptické soudy hněvu, nabízí Bůh milost a záchranu. Varování předchází soud.

Proto Pán Ježíš s ohledem na konečný čas pokládal zaslíbený příchod proroka Eliáše před velikým a hrozným dnem z Malachiáše 4:5 za velice důležitý a potvrdil jej, jak čteme v Matouši 17:11 a Mar.9:12: „*Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve, a napraví všechny věci.*“ Toto zaslíbení má stejný význam jako to, které se týkalo služby Jana Křtitele před prvním příchodem Ježíše Krista, jenž vystoupil v duchu a síle Eliášově, aby srdce otců obrátil k dětem (Lukáš 1:17). Nyní v přímém spojení s přípravou Církve-Nevěsty před Kristovým příchodem se plní druhá část, totiž obrátit srdce dětí zpět k apoštolským otcům. Novozákonní Církvi je ve Slově Božím zaslíbena úplná náhrada a navrácení do původního stavu.

Vynořuje se otázka, co bylo v Církvi Boží ztraceno a co musí být před příchodem Ježíše Krista napraveno. Stojíme před časovým zvratem. Ne vyvolávat paniku, nýbrž rozjímat o zvěsti, která předchází příchodu Krista, to je příkaz této hodiny. Všichni by měli toto pojednání vzít ve světle Slova vážně. K přípravě patří, že vše, jak to bylo zaslíbeno, bude v Církvi živého Boha uvedeno do původního stavu. Tak je to napsáno: „*...když by přišli časové rozvrazení od tváři Páně, a poslal by toho, který vám kázán jest, Ježíše Krista, kterého musejí přijmouti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků.*“ (Skutky 3:19-21) Stalo se

módou mluvit o „prorocství konečného času“, zvěstovat „evangelium blahobytu“ a zároveň ignorovat naplnění biblických zaslíbení pro Církev. Tak se nyní opakuje v těch slavnostních shromážděních, co se dělo již při prvním Kristově příchodu. Pán s pláčem řekl: „**Ó, kdybys poznalo i ty a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly, ale skryto jest to nyní před očima tvýma.**“ (Lukáš 19:42) I nyní je to tak, jako ve dnech našeho Pána a vždycky bylo: I biblicky věřící Bohu často děkují za to, co udělal, vyhlížejí po tom, co bude ještě dělat, a ignorují to, co v přítomnosti dělá.

Kdo nyní propásne napojení na poslední Boží působení, nebude k vytržení připraven. Enoch, ten sedmý po Adamovi, byl vytržen, aniž by okusil smrti. Byl příkladem nám, kteří žijeme v posledním období Církve, neboť nám platí to zaslíbení: „*Kdo zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.*“ (Zjevení 3:21) Ti skutečně věřící nyní očekávají, co Pavel již tehdy napsal: „*Ne všichni zesneme, ale všichni proměnění budeme...*“ (1. Korintským 15:51) Ale než může být to tělo proměněno, musí být proměněno srdce a život. Ve Staré Smlouvě Bůh zaslíbil, že uzavře Novou Smlouvu, a Svému lidu daruje nové srdce, nového ducha, nový život (Jeremiáš 36:31-34; Ezechiel 11:19; Ezechiel 18:31-32). Potvrzeno je to v Novém Zákoně (Matouš 26:26-29; Židům 8:6-13; aj.) O Enochovi čteme: „*Vírou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.*“ (Židům 11:5) **Nyní potřebujeme víru k vytržení a jistotu, že Bůh v nás má zalíbení, než budeme vzati vzhůru.**

Znovuzrození a osvícení skrze Ducha pro první vzkříšení, proměnu a vytržení nestačí. V našich smrtelných tělech musí přebývat proměňující síla Ducha svatého, aby byla obživena (Římanům 8:11). Nejprve musíme prožít naplnění Duchem k potvrzení, že jsme synové a dcery Boží, jak to bylo u Božího Syna (Matouš 3). „*A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče!*“ (Galatským 4:6) Potom to jde dále až k vedení Duchem svatým: „*Nebo kteří Duchem svatým vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ (Římanům 8:14)

Všichni proroci, k nimž přišlo Slovo, byli inspirováni a vedeni Duchem Božím. A všichni, kteří věří Slovu, prožívají tutéž inspiraci a vedení Ducha svatého a jsou zapečetěni: „*V kterém i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení svého, skrze které také uvěřivše, znamenání (zapečetění) jste Duchem svatým. Který je závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, co jím dobyto jest, k chvále slávy jeho.*“ (Efezským 1:13-14) Všecko, co nám bylo skrze spasení darováno, musíme osobně ve společenství s Bohem prožít. K tomu patří též obnovení a znovuzrození skrze Ducha jako i pomazání a naplnění Duchem svatým jako tehdy v původním křesťanství.

Všichni, kteří by chtěli obstát před Bohem a být vytrženi, touží po putování s Bohem. **Bohulibý život je ale možný jenom v souladu s Jeho Slovem a vůlí.** Všecko ostatní je teorie a zbožné přání. Nad Božím Synem bylo vysloveno dvakrát Boží zalíbení: poprvé při křtu (Matouš 3), když řekl: „*Sluší se na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost*“, a potom při proměnění (Matouš 17). Tam bylo ještě dodáno: „*Jeho poslouchajte!*“ Na Zemi vždycky byli lidé, kteří byli předurčení synové a dcery Boží podle Jeho libé vůle (Efezským 1:5 aj.). Jsou to ti, kterým On oznamuje tajemství Svě vůle a rady (Efezským 1:9-14). S ohledem na příchod Ježíše Krista apoštol Pavel píše opravdově věřícím: „*Bůh zajisté jest, který působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své... abyste byli bez úhony, a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého...*“ (Fil. 2:12-18) Jestliže chceme být vytrženi, musí na nás spočinout Boží zalíbení.

Nyní má být dále zkušováno, jestli někdo věří, jak a co Písmo učí, nebo tomu, co říkají lidé. Pojdme přímo k věci, totiž k prorockému oznámení zaslíbení pro tento čas. Jan Křtitel představoval naplnění z Malachiáše 3:1, jak to potvrzují čtyři evangelia. Svou službu konal před dvěma tisíci lety na počátku dne spásy. Nyní jde čas milosti ke konci a den Páně nastává, proto se musel naplnit Malachiáš 4:5. To prorocké období je zde, a v době, kdy Jan Křtitel působící v duchu Eliášově svoji službu skončil, Pán zdůraznil, že toto zvláštní zaslíbení se týká budoucnosti: „*Eliáš jistě přijde nejprve a napraví všechny věci...*“

Vždycky, když Bůh koná na Zemi něco zvláštního, zjevuje Svoji tajnou radu Svým služebníkům, prorokům (Amos 3:7). Potom se naplní zaslíbení Pána: „*Kdo přijme proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme; a kdo přijímá spravedlivého, ve jménu spravedlivého, odplatu spravedlivého vezme*“ (Matouš 10:41), a plní se varování: „*Nedotýkejte se mých pomazaných, a mým prorokům nečiňte nic zlého.*“ (1. Par. 16:22; Žalm 105:15) Ale jsou tu také ti, kteří Boží proroky k nim poslané kamenují a zdobí hroby těch zesnulých. Přesto před soudem Pán posílá ke Svému lidu Svě zvěstovatele.

Jako Eliáš svolal Boží lid a vzal dvanáct kamenů shodně s počtem dvanácti kmenů, znovu zbudoval pobožený oltář, obětoval obět' a Bůh pak odpověděl (1. Královská 18), tak nyní musí být skrze „Eliášovu zvěst“ nově postaveno učení dvanácti apoštolů (Skutky 2:42; Efezským 2:20) a opravdově věřící svolání, aby Bůh mohl odpovědět.

Je nutné upozornit na fakt, že při těch chválou a hlučnou hudbou orámovaných představeních se nejedná o ohlášený čas rozvlažení, nýbrž o dobře míněnou, ale do bludu zavádějící slavnostní náboženskou zábavu. Se závěrečným působením Ducha musí v novozákonní Církvi dojít k obnovení všech věcí. Ona se musí vrátit do původního stavu, jak říká zaslíbení. Stále ještě se plní, jak řekl náš Pán, že modlitba a chvála jsou marné, protože modlitebníci setrvávají v tradičních

lidských přikázáních a učeníh a Slovu Božímu upírají platnost. To všechno je ale cele a úplně samo o sobě namířeno proti Kristu. Proto praví Pán: „*Ale nadarmo mne ctí, učíte učení a ustanovení lidská... rušíce slovo Boží ustanovením svým, kteréž jste ustanovili. A mnohé těm podobné věci činíte.*“ (Marka 7:7+13)

Po vyložení těchto faktů v této publikaci mají všichni sami rozhodnout, zda otcové koncilu a jejich zástupci jsou stále ještě hodni té veliké úcty a uznání, nebo jestli z Božího pohledu nepatří všichni na lavici obžalovaných. Všichni by také měli posoudit, ale prosím, jen z biblického hlediska, zda stačí vrátit se k reformátorům a bádát, co oni řekli a učili, nebo jestli se nyní musíme vrátit k původnímu začátku, **k tomu, co Petr, Jan, Jakub, Pavel učili a vykonávali.** Právě tak málo stačí opakovat to, co učili populární muži v uplynulých staletích, **my se musíme vrátit k tomu, co bylo jasně a pravdivě řečeno, učeno a prováděno na počátku.**

Bez posledního porovnání to nepůjde, aby nikdo nezůstal ušetřen: Ptáme se, zda před Bohem vystačíme s tím, budeme-li se ptát těch uznávaných, světově proslulých televizních evangelistů, jaké učení o Božství, křtu a pod. zastupují. V každém bodě musí být řečeno: **Zpět ke Slovu a k Bohu! Zpět k tomu, co bylo na počátku!** To platí pro všechny zvěstovatele a pro lid rovnou mírou.

Tak a nechť je to ještě jednou zdůrazněno: Na počátku Nového Zákona tehdejší uznávaní tradiční učitelé v židovstvu Boží milostivé navštívení nepoznali. Dnešní křesťanské duchovenstvo je označuje za pokrytce a farizeje, dopouštějí se však ve skutečnosti téhož. Tehdy se nesklonili pro mocnou ruku Boží, neplnili vůli Boží, a nenechali se pokřtít křtem Janovým. Proto je psáno: „*Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho.*“ (Lukáš 7:29-30)

I nyní je dostatek evangelistů a charismatiků, kteří vyučují jiné, konají slavnostní bohoslužby a podle vlastního mínění hrají v království Božím důležitou roli. Jenže nepoznávají, co Bůh podle Svého spásného plánu činí v našem čase.

Prorok Jan Křtitel skrze svou službu oznámil čas milosti: „...*a uzerí všeliké tělo spasení Boží*“ (Lukáš 3:2-6), „*aby všichni uvěřili skrze něho!*“ (Jan 1:6-13) Jan sám ohledně Spasitele svědčí: „*A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtít vodou.*“ (Jan 1:31) Skrze posledního proroka a jeho zvěst je oznámen konec času milosti, a zase se nejprve jedná o křest, a **sice na jméno Pána Ježíše Krista, který je nezbytný pro všechny, kdo se nechají do Božího spásného plánu začlenit.**

Když Bůh dělá spásné dějiny a Boží království si razí cestu, je na čase skoncovat s vlastními cestami. Aby všichni pochopili, co to znamená **biblicky a apoštolsky**, a neměli jednou provždy žádnou omluvu, bude následovat ještě příklad ze Skutků 19.

Když Pavel přišel do Efezu, našel tam některé věřící. Ptal se jich: „*Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?*“ Udiven nad tím, že i když byli věřící, ještě neobdrželi Ducha svatého, ptal se dále: „*A jak jste tedy pokřtěni?*“ Odpověděli: „*Křtem Janovým.*“ Byli pokřtěni stejným křtem jako Ježíš Kristus a Janovi učedníci. Ale nyní to již nestačilo. Spasení bylo dokonáno. Nová Smlouva vešla v platnost, Církev byla založena, a tak od toho okamžiku platilo, co řekl Petr z pověření Božího v prvním kázání. Aniž by vedli nějakou diskusi, udělali, jak je napsáno, co ten Boží muž řekl: „*Když to slyšeli, nechali se pokřtít na jméno Pána Ježíše...*“

Ještě jednou je nutné zdůraznit, že na konci v Církvi živého Boha musí být všecko tak, jak to bylo na počátku. Co se týče času reformace nebo všech probuzení, která potom následovala, všechno mělo své místo a svůj čas. Před první světovou válkou, na počátku dvacátého století, nastalo v celém světě mocné působení Ducha. Po druhé světové válce daroval Bůh nejmocnější probuzení s uzdravováním ode dnů apoštolů, ale toto je hodina Božího milostivého navštívení, v nejposlednějším časovém období před příchodem Ježíše Krista. Nyní již neplatí to, co se někdy učilo nebo praktikovalo, **nyní platí Slovo, které bylo na počátku, a biblický Boží pořádek, jak je zanechán z původního křesťanství!**

Všichni, kdož nyní odmítají biblický křest na jméno Pána Ježíše Krista, který se počítá k počátečnímu učení (Židům 6:2), zavrhnou pro svou osobu celou radu Boží, o níž jsou přesvědčení, že ji zvěstují anebo věří. Jestliže již počáteční základy biblického učení nesledují, pak jim ani vyčíslení všeho, co vykonali v Jeho jménu nebude nic platné (Matouš 7:21-27). Z úst Pána uslyší: „*Odstupte od Mne*“. To je TAK PRAVÍ PÁN ve Svém Slově.

Hle, přijdu brzy!

V Matouši 25 je psáno: „*Aj, ženich jde, vyjděte Mu naproti!*“ V poslední kapitole Bible je řečeno: „*Hle, přijdu brzy a má odplata se mnou...*“ Právě tak tam stojí: „*Blahoslavení, kteří zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby branami vešli od města*“ (v. 14) Jeho vzkříšení a proměna těla jsou zárukou pro naše vzkříšení a proměnu těla. Ve Zjevení 19:7 čteme: „*Radujme se a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se.*“ A v Matouši 25 je řečeno: „*...přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu. I zavřeny jsou dveře.*“ Je ještě psáno: „*Tehdy budou dva na poli; jeden bude vzat a druhý zanechán. Dvě budou mletí ve mlýně, jedna bude vzata a druhá zanechána.*“ (Matouš 24:40-41)

S ohledem na naplnění předpověděných událostí, které musí předcházet příchodu Ježíše Krista, řekl Pán: „*Tak i vy, když byste uzřeli toto všecko, vězte, že*

blízko jest a ve dveřích. Amen pravím vám, že nepomine pokolení toto, až se všechny tyto věci stanou.“ (Matouš 24:33-34) V Lukáši 21:28,31+36 Pán rovněž upozorňoval na znamení času a ty Svě napomínal: „**A když se toto počne dítí, pohleď te a pozdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše... Tak i vy, když užití, ano se ty věci dějí, vězte, že blízko jest království Boží. Proto bděte, všelikého času modléce se, abyste hodni byli (abyste obdrželi sílu a mohli uniknouti) ujítí všech těch věcí, které se budou dítí, a postaviti se před Syna člověka.**“ Všecko se děje, když je ten čas naplněn. Přesně polovina těch, kteří čekali na příchod Ženicha, byla připravena. Ostatní stáli před zavřenými dveřmi, a klepali, ale bylo pozdě – pozdě pro vždy. Nyní se u biblicky věřících jedná o to, abychom nepodstupovali nějaké riziko a nenamlouvali si: „Nějak už to dopadne.“

Ti, kdo patří k Církvi-Nevěstě, přijímají Ženichovo Slovo zaslíbení pro tento čas, neboť jsou dětmi zaslíbení (Římanům 9:8; Gal.4:28). Budou naplnění zaslíbeným Duchem svatým (Skutky 2:33). Na ně se vztahuje, co je napsáno v Efezským 4:30: „*A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterým znamenání (zapečetění) jste ke dni vykoupení.*“ Podle Izaiáše 8:16 mělo zjevení být uzavřeno, ale ten příkaz měl být zapečetěn v učednících. My musíme ta biblická kritéria pro naši připravenost a vytržení znát, abychom mohli ten předpoklad k tomu s Boží pomocí splnit. Bláznivé panny vzaly své lampy, měly světlo. Ale ty moudré si vzaly olej také do džbánů, aby mohly lampy znovu naplnit z plnosti Ducha, a doutnající knot nezhasl v rozhodující půlnoční hodině. V celém Písmu svatém olej symbolizuje Ducha svatého. Pomazání olejem bylo vždy spojeno s posvěcením Bohu. Králové a kněží byli Bohu posvěceni skrze pomazání a požehnání k službě.

Jakmile je prorocké Slovo v tomto důležitém časovém období zjeveno, září jako jasné světlo v temnotě, do všech událostí konečného času vnáší jasno, ale nedovoluje žádný vlastní výklad (2. Petra 1:16-21). Nyní doslova prožíváme, co je psáno v Žalmu 119:105: „*Svíce mým nohám jest slovo tvé, a světlo stezce mé.*“ Biblické proroctví musí být nyní jako při prvním Kristově příchodu poznáno a viděno v naplnění. Otázkou je, co se vztahuje na každého jednotlivce z toho, co nám náš Pán řekl? „**Ó, kdybys poznal i ty, a to aspoň v takovýto den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly**“ nebo „*ale skryto jest to nyní před očima tvýma*“ (Lukáš 19:41-44), nebo také: „**ON přišel k těm svým, ale ti jeho nepřijali jej.**“ (Jan 1)? Bůh chraň, aby se toto u těch jednotlivců opakovalo. Mnohem více nechť se stane, že by každý čtenář mohl říci: „*Kterí pak přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho*“ (Jan 1:6-13), a také: „*...a uvěřili všichni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému.*“ (Skutky 13:46-49) Blaze těm, na které se vztahuje: „*Kdo má uši k slyšení, slyš, co Duch praví Církvím!*“ Na tom nyní záleží, neboť na závěr budou Nevěsta a Ženich jedno. Tomu: „*Aj, přijdu brzo...*“ následuje zvolání: „*A Duch i nevěsta řkou: Pojď!*“

A kdo slyší, rciž: Přijď!“ Nyní je to tak daleko: V čas večera „dne spásy“ dal Bůh světlo; o půlnoci zazní křik k probuzení. A brzy prolomí to věčné jitro. Pavel by znovu zvolal: „*Maranatha!*“ – Přijď brzy! (1. Korintským 16:22)

Závěr

Od roku 1949 jsem spoluprožíval probuzení po druhé světové válce. Již v padesátých letech jsem se seznámil se všemi světoznámými americkými evangelisty a některým z nich posloužil jako tlumočník. K obzvláštnímu požehnání mi posloužil Boží muž William Branham z USA, jehož zvěstování bylo v porovnání se všemi ostatními skutečně čistě biblicko-apoštolské, jak jsem podle Písma mohl zjistit. Pomluva rovnající se vraždě je, jestliže po celém světě byla rozšířena lež, že Branham patřil k letničnímu hnutí „Only Jesus“, již bylo uvěřeno jen proto, že někteří kazatelé z tohoto směru víry jej pozvalo, aby u nich měl shromáždění. Je pravda, že roku 1932 byl ordinován Dr. Royem Davisem ve sboru Jižních baptistů, ve stejné denominaci, k níž patřil i Billy Graham. Boží povolání a poslání jej ale určilo k obzvláštní službě všemu lidu Božímu.

Jak tomu bylo u proroků, kteří byli „vidoucí“, tak i William Branham vídal vidění. Kupříkladu krátce po svém nebeském povolání 7. května 1946 viděl dva stromy plné zralého ovoce. Na jednom bylo napsáno „trojice“, na druhém „jednota“. Viděl se stát mezi oběma stromy, objal je rukama a silně jimi zatřásl, že s obou stromů padalo ovoce. Proto v rozmluvě s rev. Nessem, který zastupoval „Assemblies of God“ a rev. Siscemem, který zastupoval „United Pentecostal Church“ (dva největší letniční směry v USA, které si jej nárokovaly pro sebe) odkázal na to, že k žádnému z nich nemůže náležet, že je Bohem určen pro všechny sbory, ve kterých jsou děti Boží roztroušeny. Na tomto místě musí být řečeno, že žádný Boží muž není proti lidem, kteří se bez vlastního zavinění nalézají v různých náboženstvích a denominacích, nýbrž proti systémům, v nichž jsou drženi jako zajatci.

On, jenž jako jediný ze všech evangelistů mohl udat místo, den a hodinu svého Božího povolání a poslání, měl být umlčen pomluvou, aby všichni ostatní mohli nadále pokračovat ve svých programech. Všichni evangelisté, kteří vyšli z první probuzenecké vlny, která začala po druhé světové válce, vědí a vyznávají, že William Branham byl muž, kterého Bůh použil k průlomů probuzení spásy a uzdravení. Svět by sotva kdy slyšel o nějakém jiném evangelistovi, kdyby nebylo tohoto Božího poslání. Všichni bez výjimky, kteří vystoupili na konci čtyřicátých let a potom v padesátých a šedesátých letech, dospěli k rozhodnutí v některém Branhamově shromáždění, podílet se na tomto probuzení. Oral Roberts, T. L. Osborn, Gordon Lindsay, David DuPlessis, Demos Shakarian, tucty jiných až po Morrise Cerullo a Kennetha E. Hagina – ti všichni

spoluprožívali to nadpřirozené působení Boží. Pochopili ale, čeho Bůh chtěl touto jedinečnou službou dosáhnout?

Kdyby Pán Ježíš dnes putoval na Zemi, činil by totéž, co tehdy. Nejprve by vyklidil ve Svém chrámu, některé stoly s knihami převrátil a obchodníky vyhnal bičem. Na druhé straně by odkazoval na službu, která Jej v přípravě předcházela. Jako tehdy byl poslán se zvěstí před příchodem Kristovým Jan Křtitel, a připravil cestu Pánu, tak nyní Kristovu příchodu předchází cestu připravující „zvěst konečného času“. O Janovi, o tom předchůdci je psáno: „*Kdo má nevěstu, ženich jest, přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha.*“ (Jan 3:29) Jan byl přítel Ženicha (Jan 3:39), muž Bohem poslaný, který slyšel Ženichův hlas. To byla zvěst, kterou přinesl lidu Božímu. Zrovna tak je to nyní. Muž poslaný Bohem je přítelem Ženicha a Nevěstě přináší Jeho zvěst. Jen to je pravá Boží zvěst Slova, které zůstává na věky. Co to znamená, jestliže se plní – a ono se plní –, že nyní na konci času milosti bylo svěřeno Williamu Branhamovi posláním těmito slovy: „***Jako Jan Křtitel předcházel prvnímu příchodu Ježíše Krista, tak zvěst, která tobě byla dána, bude předcházet druhému Kristovu příchodu.***“? Potom co ten muž Boží slova svého pověření zopakoval, zdůraznil, aby předešel každému špatnému porozumění: „*Ne, že bych já byl tím předchůdcem, ale ta zvěst bude předcházet.*“

Od toho okamžiku, kdy ten zaslíbený prorok vystoupil, razilo si království Boží násilně cestu (Lukáš 16:16). Totéž se opakuje službou zaslíbeného proroka pro náš čas. Jako Jan Křtitel viděl své místo v Písmu, tak to bylo i s Williamem Branhamem, mužem Bohem poslaným. Byl to on, skrze něhož Pán zjevil původní učení o Božství, křtu, Večeři Páně a všechna ostatní tajemství – co se opravdu stalo v zahradě Eden, která byla v celém Písmu skryta. Biblický pořádek a původní křesťanskou praxi v Církvi nanovo postavil na svícen. Já jsem byl až do jeho odchodu 1965 očitým svědkem toho, co Bůh v našem čase v Evropě a v USA skrze Svého služebníka činil, což zde nemůžeme dále rozvádět. Viděl jsem biblické dny na vlastní oči, mohu dosvědčit, že Židům 13:8 a Jan 14:12 se potvrdilo. Byl on tím zaslíbeným prorokem, který měl vystoupit před dnem Páně? Zvěst Slova, kterou přinesl a byla potvrzena nadpřirozeným působením, to dosvědčuje.

Tento výklad je věnován především všem Božím služebníkům na celé Zemi, kteří mají odpovědnost ve sborech, biblických školách a při misijní práci, z nichž jsem mnohé osobně poznal, a přirozeně také těm, kteří skrze Boží vedení budou toto aktuální pojednání číst.

Nyní musí všichni dospět k rozhodnutí, jestli budou věřit pravému svědkovi nebo falešnému. V Izaiáši 43:10 se říká: „*Vy svědkové moji jste, praví Pán...*“ Pán Ježíš řekl apoštolům: „*...a budete mi svědkové*“ (Skutky 1:8) Ze Starého a Nového Zákona jsme slyšeli právě Boží svědky, svědky našeho Pána. Je proto

vyloučeno, aby právě Boží dítě nadále věřilo, co učí falešní svědci – otcové kostela a jejich zástupci – v protikladu k pravému svědectví. Stojí psáno: „**Kdo Bohu nevěří, lhářem jej učinil...**“ (1. Jana 5:10) Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, před Bohem nikdo nemůže na oboje nahlížet jako na správné. Tak, a nyní již nemá nikdo výmluvu a já mohu jako Pavel říci: „*Protož osvědčuji vám v dnešní den, že jsem čist od krve všech. Nebo jsem neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží.*“ (Skutky 20:26-27)

Následující svědectví zmiňuji jen proto, aby všichni porozuměli **mé odpovědnosti**, která mi byla dána skrze povolání. Já, Ewald Frank, jsem slyšel 2. dubna 1962 při rozednění v Krefeldu, Luisenstr. č. 160, všemocný, pronikavý, velitelský hlas Pána na vlastní uši. Po ranní modlitbě jsem stál asi uprostřed místnosti a hleděl k oknu, na východní stranu. Když doslova z čistého nebe zprava zazněla slova: „*Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzy pomine. JÁ tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé Slovo.*“ Pod mocí tohoto Hlasu jsem se bezmocně zhroutil vlevo, tváří k zemi na koberec. Celé prožití a úplné znění slov mého povolání nebudu opakovat, to jsem učinil již v jiných publikacích. Jen ujišťuji, že mé svědectví je právě tak pravdivé jako Pavlovo svědectví v Bibli o jeho povolání a vyslání. Věřen nebeskému povolání jsem v mnohých letech své služby nic jiného nezvěstoval, než Slovo Boží v originále. Kázal jsem vždy jen to, co mi bylo z Písma skrze Ducha zjeveno. Přirozeně, i já jsem prošel duchovním vzrůstem a prožil, že jsem byl veden od zjevení ke zjevení, od jasnosti k jasnosti.

Nadpřirozené prožití zmiňuji jen proto, aby všichni pochopili, že jsem obdržel jako Pavel přímé nebeské povolání a tím stejnou odpovědnost před Bohem, jako tehdy ten apoštol. Co Pavel o sobě řekl, se vztahuje i na mne: „*Nebo lidské-li věci, čili Boží předkládám? Zdali lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté lidem ještě zaliboval, služebník Kristův bych nebyl.*“ (Galatským 1:10) Protože na Zemi panuje tolik lži a podvodu, musí do náboženské pouště zaznít pravdivý nekompromisní Hlas Božího Slova. Ještě žijeme v čase milosti, ještě je možná korektura. Mohu na závěr jen ještě jednou zdůraznit, že znamení času jasně oznamují zaslíbený Kristův příchod a volání k probuzení musí proto mocně zaznívat: „*Aj, ženich přichází, vyjděte mu vstříc!*“ Ten věrný Pán svůj slib o brzkém příchodu naplní, a sice ještě v našem čase. Necht' v těch opravdu věřících zní hlasitě: „*Maranatha! Ano, přijď, PANE JEŽÍŠI!*“

Milost a pokoj Boží necht' je s každým, kdo toto pojednání čte, ve jménu našeho PÁNA JEŽÍŠE KRISTA. Amen.